Mezarlıkta iyileşen hastalar

İNSAN BEYNİNİN, UZAYIN VE ZAMANIN

Bilinmeyen

DÜNYASI

200 TL. (KDV dahil)

10

Uçandaireler Gölcük'te ne aradı?
Mezarlıkta iyileşen hastalar
Hintli Sai Baba
Uzaylılar dünyada kol geziyor
Kara delikten yıldızlara

KARACAN

Osmanlı ermişi Karacaahmet, Afyon'da kendi adıyla anılan köyde 28 yakını ile birlikte üstü kapalı bir mezarlıkta yatıyor. Özellikle akli dengelerini yitirmenin eşiğine gelmiş hastalar bu mezarlığa kendilerini bağlatıp bir gece geçiriyorlar ve iyileşiyorlar...

Mezarlıkta iyileşen hastalar

Osmanlı ermişi Karacaahmet, Afyon'da kendi adıyla anılan köyde 28 yakını ile birlikte üstü kapalı bir mezarlıkta yatıyor. Özellikle akli dengelerini yitirmenin eşiğine gelmiş hastalar bu mezarlığa kendilerini bağlatıp bir gece geçiriyorlar ve iyileşiyorlar...

KARACAAHMET denince birçok kişinin aklına İstanbul'un Anadolu yakasındaki büyük mezarlık gelir. Fakat, sözünü edeceğimiz yer burası değil.

Afyon'a 50 km mesafede bir köy. Tarım ve hayvancılıkla uğraşan 2000 nüfusu var.

Şifa dağıtıyor

Karacaahmet köyünün en büyük özelliği, buranın şifa dağıtan bir yer olması. Anadolu' nun dört bir yanından çok sayıda insan tedavi olmak için bu köye geliyor.

İlk muayene

Köye gelenlerin büyük çoğunluğu akıl hastaları. Bunun "şüpheci", "uğramak" gibi değişik türleri de var.

Böyle biri geldiğinde, ilk önce köyün ermişlerinin yanına götürülüyor. Muayene ediliyor.

Fakat bu muayene öyle bilinen türden değil. Ermiş kişilerden biri, gelen hastanın tedavi edilip edilemeyeceğini bir bakışta söylüyor.

Mezarlıkta bir gece

Hastanın iyileştirilmesi mezarlıkta geçireceği geceye bağlı. Olay şöyle gerçekleşiyor:

Hasta mezarlığa getiriliyor. Oradaki özel bir sandığa ya da tabuta konuyor.

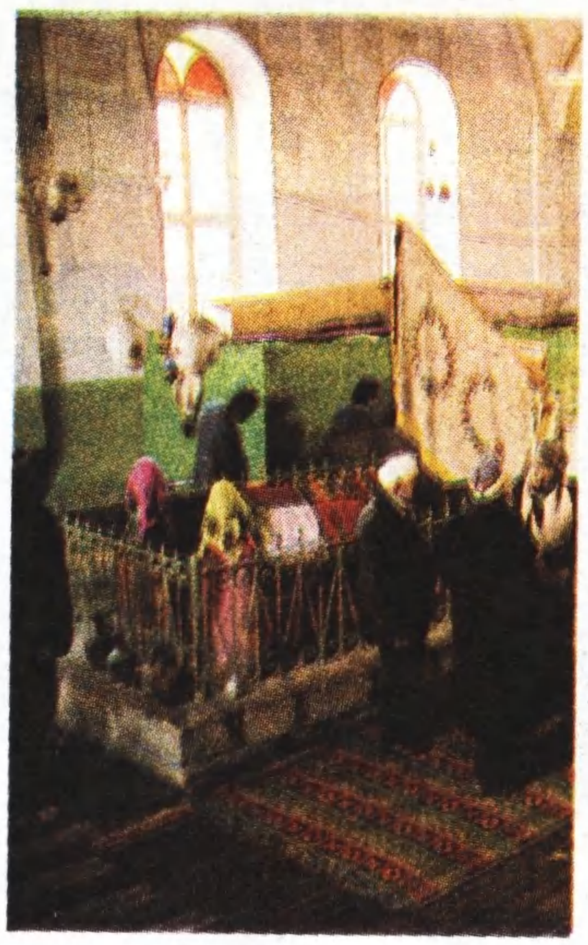

Osmanlı ermişi Karacaahmet'in mezarı (üstte) Afyon'da kendi adıyla söylenen köyde bulunuyor. Bu mezarda ayrıca Karacaahmet'in 28 yakını da yatıyor (altta).

Ayakları bir tahtaya geçirilip zincirle bağlanıyor. Mezarlıkta yalnız başına bırakılıyor. Hem buna "yalnız" demek de, ne kadar doğru? Çünkü mezarlıkta biri ermiş **Karacaahmet**'in olmak üzere toplam 29 tabut var...

İyileşmeleri için

Bazı hastalar mezarlıkta bir geceden fazla kalıyorlar. Her şey onların iyileşmesine bağlı...

Ziyaretçiler ayrıca köyün evlerinden birinde misafir olarak kalabiliyorlar. Bu bir tür "nekahet devresi" olarak kabul ediliyor.

Karacaahmet efsanesi

Bu köyde yatan Karacaahmet' in İstanbul'un Üsküdar yakasındaki en büyük mezarlığa adı verilen Karacaahmet olduğu söyleniyor. Karacaahmet Sultan, Osmanoğullarından gelen ermiş kişilerden biri.

Zamanında şimdiki köy yakınlarındaki Beyköy'e gelmiş. Köylüler efsaneyi şöyle anlatıyorlar:

Sultan Karacaahmet bir gün bir mucize ortaya koyuyor. Söğüt ağacından elma devşiriyor. Onu gören askerler olayı Beye anlatıyorlar. Ayrıca, onun gönderdiği elmayı sunuyorlar. Karacaahmet'le Bey arasında anlaşmazlık çıkıyor.

Bunun üzerine Karacaahmet Beye *"Başın sarık, ayağın çarık görmesin"* diyor ve çevredeki Kağnıcı köy denilen yere göç ediyor.

Gel zaman, git zaman Beyin kızı hastalanıyor. Kız bir gün iyileşiyor ve babasına gece nur yüzlü bir ihtiyarın gelip acılarını dindirdiğini söylüyor.

Her tarafa haber salan Bey, emir veriyor ve tüm halkın sarayının önünden geçmesini istiyor. Kız, nur yüzlü ihtiyarı tanıyınca Bey soruyor:

"Dile benden ne dilersen"

Nur yüzlü ihtiyar oturduğu yerin bir vakıf olmasını, köyden asker ve vergi alınmamasını istiyor.

Köye adı veriliyor

Bu nur yüzlü ihtiyar daha önce Beyle takışmış olan Karacaahmet'tir. Beyin emriyle onun oturduğu yer vakıf yapılıyor. Köye de Karacaahmet adı veriliyor.

600 yıldan beri

Karacaahmet köyü yaklaşık 600 yıldan beri hastalara şifa sunuyor.

Karşılığında para almıyorlar. Şifa için gelenler kurban kesmek, mezarlığa onarım parası bırakmak gibi köyün ortak çıkarlarına uygun hareket ediyorlar.

Şifalı su ve taş

Tedavi gününü tamamlayan hasta köyden giderken bir testi de su götürüyor. Bu su yine yatır yanındaki bir kuyudan alınıyor. Ayrıca suyun içine köy yakınlarındaki tarlalardaki taşlardan bir tane atılıyor. Bu taş suda eriyor. Hasta bir süre her gün bu sudan bir bardak içiyor.

Köyün yaşlıları suya atılan taşların yıllardan beri tükenmediğini söylüyorlar. Yani tarlalardan alınan taşın yerine yenisi bitiyor.

Bir hasta anlatıyor

Karacaahmet köyünde tedavi olan ve adının açıklanmasını istemeyen **L.A.** mezarlıkta geçirdiği geceyi şöyle anlattı:

"O gece kalacak olan birkaç kişiydik. Köylüler bizi oraya götürdüler. Küçük avluyu geçtik. Karşımıza büyükçe bir demir kapı çıktı. Bu kapıyı açtılar.

Ayakkabılarımızı çıkardık, bize uzatılan terlikleri giydik. Sultan Karacaahmet'in mezarı hemen göze batıyordu. Bundan başka 28 tane mezar saydım.

Bizlerin yatacağı oyukları gösterdiler. Bir müddet geçtikten sonra üçümüz de bu yerlere uzandık. Ayaklarımızı özel deliklere yerleştirdiler. Dört metre uzunluğundaki ağır kütüğü indirdiklerinde artık istesek de buradan kurtulamazdık.

Konuşamıyorduk. İçimizi bir ürperti kapladı. Görevli köylüler bizi bırakıp gittiler. Kapının üzerimize kitlendiğini duydum.

Toplam 32 kişiydik. Ama şu farkla ki, bunların 29'u çoktan ölmüştü. Karacaahmet ve 28 yakını öteki dünyadaydılar. Biz üç kişi ise bu dünyada...

Hastaların su doldurdukları ünlü çeşme. Karacaahmet köyünün özellik taşıyan yerlerinden biri (üstte).

Bütün bir geceyi nasıl geçirdiğimi anlatamam. Hemen hiç konuşmadık. Bazen uyudum. Bazen rüya gördüm. Bazen de kâbus gördüm. Fakat sabaha doğru içimin ferahladığını hatırlıyorum. Özellikle bizi almaya geldiklerinde çok memnundum. Orada daha birkaç gece kalabilirdim. Buna gerek olmadığını söylediler.

Karacaahmet köyünde tedavi olacaklara şunu söylemek isterim ki, katiyen korkmasınlar. Ermiş Karacaahmet'ten insanlara sadece iyilik gelir."

Nasıl oluyor?

Karacaahmet köyünde şifa bulanların sayısı hayli kabarık. Oraya hasta olarak gelenler iyileşerek ayrılıyorlar

Bunu kim yapıyor. Karacaahmet'in ruhu mu? Yoksa başka bilinmeyen güçler mi? Orası belli değil. Belki de o köyde yaşayanların gösterdikleri sıcak ilgi hastayı iyileştiriyordur...

Eğer böyleyse, bu da bir mucize! Belki de insanın iyileşmesi için, yetişmiş doktorlar ve hastanelerin yanı sıra, açıklanamayan tedavi yöntemleri de yararlı olabiliyor.

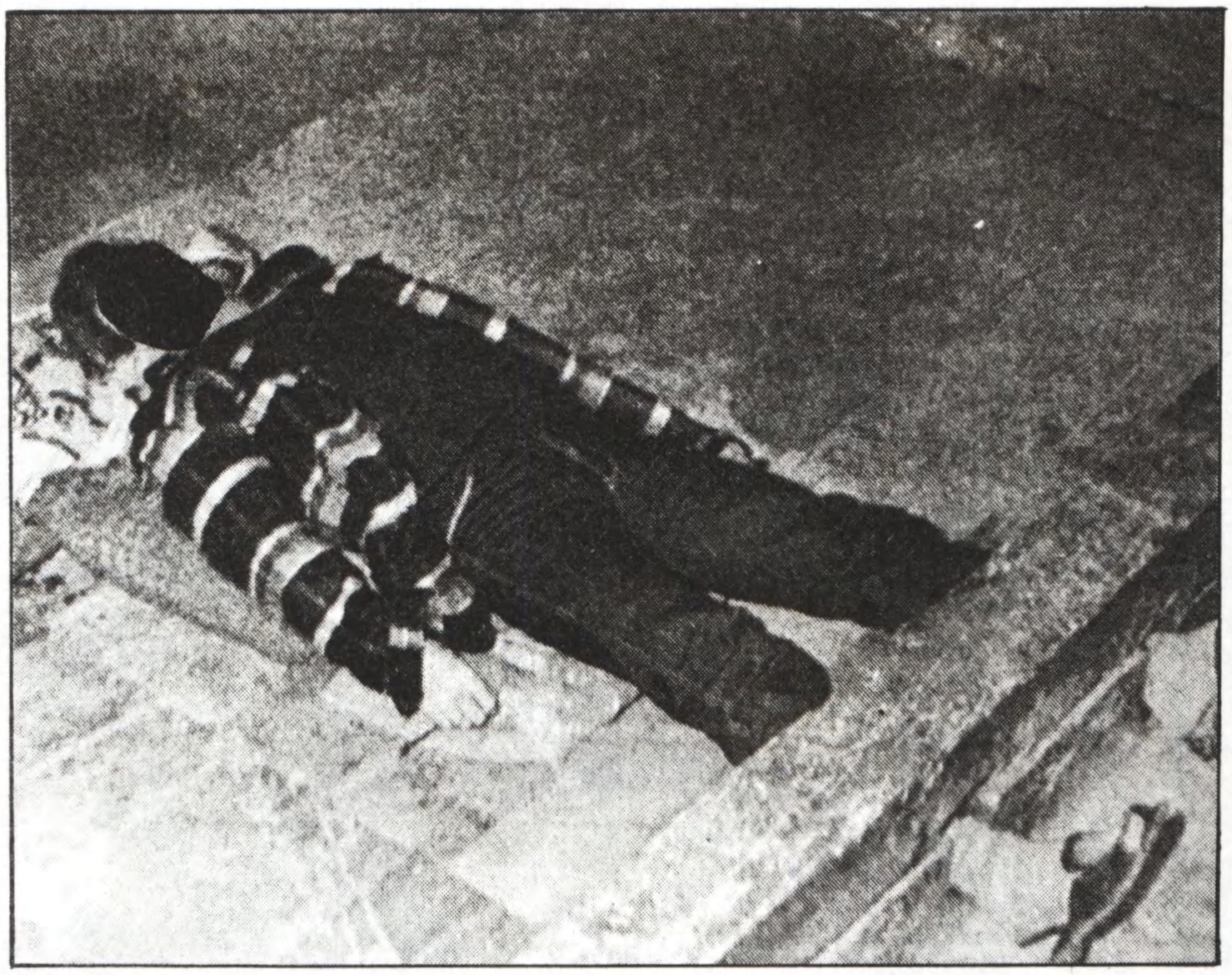

Mucizeler köyünden fotoğraflar

Afyon'un Karacaahmet köyü köy değil de sanki bir poliklinik. Bütün köy halkı kendi işlerinin dışında, gelen hastaları iyileştirmek için seferber olmuş durumda...

Hem de bu işi öyle rasgele yapmıyorlar.

Yapılan faaliyetlerin başında, köyün en yaşlısı **Ali Osman Kasırga** (üstte sağda) var. O şöyle konuşuyor.

"Bu köyde doğdum. Yaşım tam 75. Yüzlerce hastayı iyileştirdik. Yurdun her yanından gelen sayısını bilemediğim insan tanıdım. Ankara'dan gelen doktorlar yaptıklarımızı gördüler. Ağızları açık kaldı."

Üstte soldaki fotoğrafta ise Karacaahmet' in ve 28 yakınının bulunduğu yere yatırılan bir hasta görülüyor. Bu hasta istese de bütün gece bileklerinin üzerinden geçen kalası kaldıramaz. Fakat buraya kendi isteği ile yatırıldığı için şikâyet etmeye hakkı yok. Zaten şikâyet eden de yok!

Karacaahmet köyünün mucizevi özelliklerinden biri de şifa veren taşları.(Soldaki fotoğraf. Bu taşlar ve onların başında iki köy sakini görülüyor.)

Taşlar bardağın ya da bir sürahinin içine konduğunda eriyorlar. Bu bir şey değil. Bu taşlar köye gelenler tarafından alınıp götürüldükleri halde bir türlü eksilmiyorlar. Bu nasıl oluyor? Açıklaması yok. Bu köyde olan bitenlerden hangisinin açıklaması var ki?..

Mucizeler yaratan Hintli: Sai Baba

Ölüleri diriltiyor, hastaları iyileştiriyor; küller, yüzükler var ediyor, yiyecekler yaratıyor... Saydıklarımız Sai Baba'nın yarattığı mucizelerden bazıları. Aşağıdaki yazıda, halen hayatta olan bu Hintlinin hayatı ve inançları inceleniyor.

BAŞI KIVIR KIVIR siyah saçlarla kaplı, ufak tefek tombul bir adam. Genellikle üzerinde parlak kırmızı bir cüppe taşıyor. Kendisini sevgiyle karşılayan ve ona inanan binlerce insan var... İçi boş olan avuçlarından birini aşağıya doğru çevirip, bileğini çember şeklinde 360^0 hareket ettirmesini görenlerin sayısı hayli fazla.

Avcunu yukarıya döndürdüğünde, içinde altın bir bilezik bulunabiliyor. Onun mucizeleri, efsanelerde, kitaplarda değil; şu anda yaşanan hayatın içinde, herkesin gözleri önünde gerçekleşiyor.

Tanıkları çok

Satya Sai Baba'nın mucizeleri öyle şaşırtıcıdır ki, insana inanılmaz gelebilir. Ama Sai Baba'nın hayrette bırakan güçlerini doğrulayan tanıklar arasında çoğunlukla saygın kişiler bulunuyor. Çok sayıda ve değişik ülkelerden hükümet görevlisi, bilim adamı ve dinsel lider, bu mucizelere tanıklık edenlerin arasında yer alıyor.

On binlerce taraftar

Dünya üzerinde Sai Baba'yı izleyenler, on binlere vardı. Bunların çoğu, kendi ülkesi Hindistan'dadır. Şu anda Hindistan'da onun düşüncelerini yayan 3000 Sai merkezi ve 5 tane Sai Üniversitesi bulunuyor.

Peşinden gidenlerin büyük bir kısmı onu "avatar", yani bir "Tanrı sureti" olarak görüyor. **Colin Wilson** onu, "çağdaş bir Hindu azizi" olarak tanımlıyor.

Çocukluğu

23 Kasım 1926 tarihinde doğan **Satyanarayana Raju,** normal, sağlıklı bir çocuktu. Büyüme süresinde et yemeyi reddetmesi, çevresinde şaşkınlık uyandırdı.

Eve dilenciler getiriyor, annesinin onları beslemesini istiyordu. Okulda oynamayı seven, arkadaşları arasında aranılan bir çocuktu. Öteki çocuklarla dua edebilmek için erkenden okula gidiyor, duada onları yönetiyordu.

Çocukların çoğu, onun özellikle bir yeteneğine hayran kalmışlardı. Elini boş bir torbaya daldırıyor, içinden şekerler hatta bu çocukların önceden kaybettikleri gündelik eşyaları çıkarıyordu.

13 yaşındayken yaşadığı garip olay

Farklı olduğunu gösteren bu ilk işaretlere

Bugünkü haliyle Sai Baba. Dikkat edilirse cüppesinin hiç cebi olmadığı, yalnızca dar bilekleri olduğu görülecektir. Üzerinde ortaya çıkardığı "parçaları" saklayacağı hiçbir yer bulunmamaktadır (üstte).
Sai Baba, genç bir adamken sahip olduğu güçler olağanüstüydü. Babası içinde şeytan olduğunu düşünerek oğlunu şeytan çıkarıcıya götürmüştü (solda).

rağmen, Raju ailesinin başka umutları vardı. Oğullarının iyi eğitim görmesini, bir hükümet memuru olmasını istiyorlardı. Ama 13 yaşında gerçekleşen garip bir olay, çocuğun hayatında bir dönüm noktası oldu.

Bir gün arkadaşlarıyla yolda yürürken birden bir çığlık atarak havaya sıçradı. Sağ ayağının parmaklarından birini tutuyordu. Onu bir akrep ısırmıştı. Ama ertesi gün bir

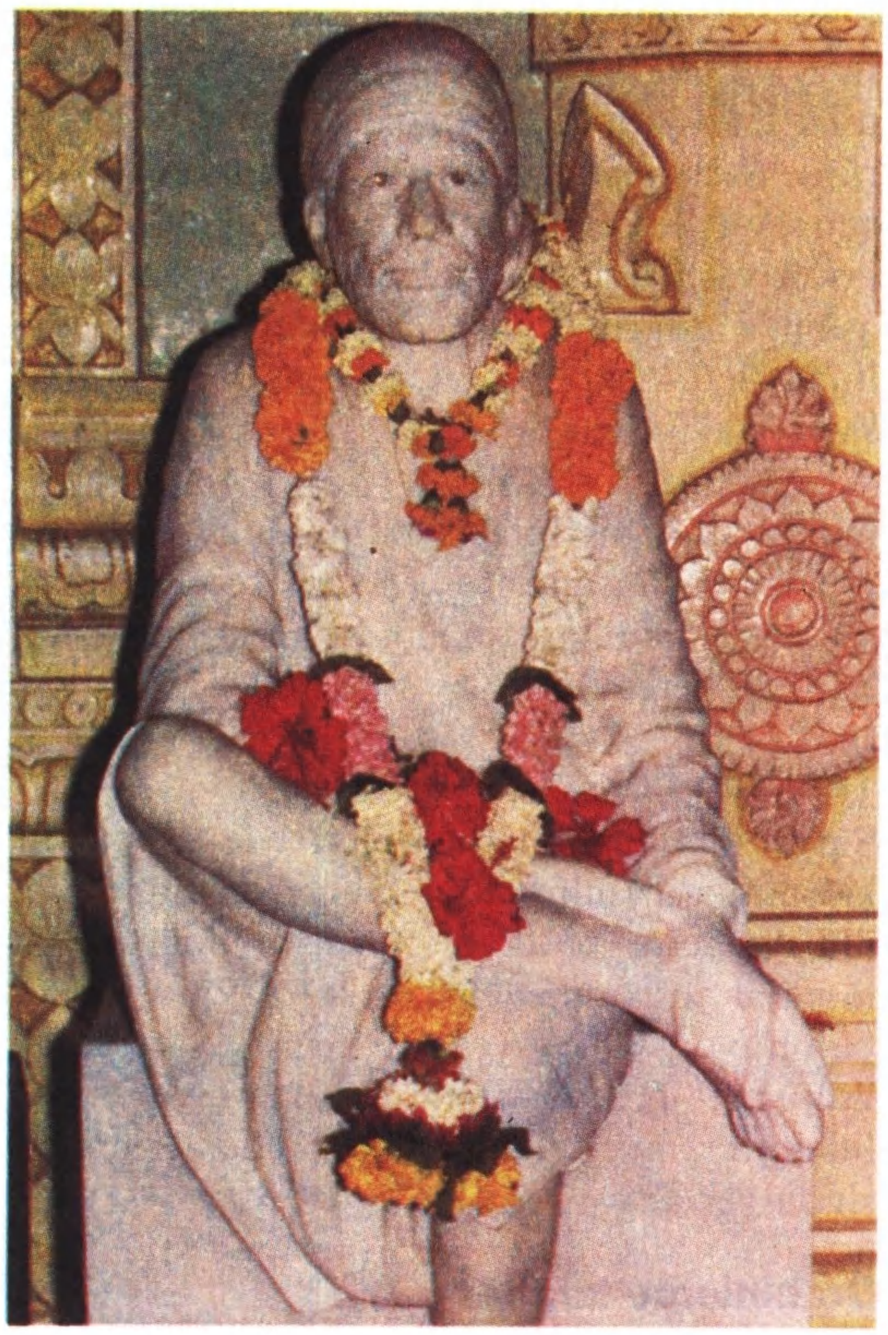

Kutsal Hindu Şirdili Sai Baba 1918'de ölmüştü. 1926 yılında doğan Satyanarayana Raju, 13 yaşındayken başına gelen bir akrep sokması sonucu geçirdiği fiziksel travmadan sonra Sai Baba "oldu". Şirdi'ye yaptığı bir gezide, ilk Sai Baba'nın arkadaşlarını hemen tanıdı. Oysa kendi hayatında onlarla hiç tanışmamıştı (solda).

zehirlenme belirtisi yoktu. Ta ki, akşam birden bilinçsizce yere düşene kadar...

Başka bir varlık oluyor

Sonraki gün bilinci yerine geldiğinde, başka bir insanmış gibi görünüyordu. Şarkılar söylüyor, şiirler okuyordu. Aktardığı Sanskrit dilindeki parçalar bilgisinin çok üstündeydi.

Kuşkulanan anne ve babası değişik doktorlara başvurdular. Doktorların önerdiği farklı tedavi yolları Satya'yı iyileştirmeye yetmedi. Bunun üzerine, ebeveyni çocuğun "içindeki şeytandan" kurtulması için "şeytancı"ya gitmeye karar verdi. Genç çocuk, duruma itiraz etmedi. Şeytancının kendisine uyguladığı korkunç yönteme rağmen acı çektiğini göstermedi.

"Ben Sai Baba'yım"

Oğlunun "Hokkabazlık numaraları" kulağına gelen babası duruma çok öfkelendi. Sağlam bir sopa bulup haylaz oğlunu cezalandırmak için eve koştu. Satya'nın karşısına çıktığında, *"Bu kadarı fazla! Artık yeter!"* diye bağırıyordu. *"Söyle bana! Sen nesin? Hayalet misin, hokkabaz mısın, zıpır mısın?"* diye soruyordu.

Satya sakin sakin cevap verdi, *"Ben Sai Baba'yım."* Sonra, orada bulunan herkese dönerek sözlerini şöyle sürdürdü:

"Dertlerinize çare bulmaya, evlerinizi saf ve temiz tutmaya geldim."

Konu araştırılıyor

Raju ailesi, Sai Baba adında birini tanımıyordu. Ama köyde, böyle biri olduğunu duyanlar vardı.

Bu kişi kutsal bir Hindu idi ve yaşadığı dönemde birçok mucize göstermişti. Şirdi'de bulunan bir camide sürekli yanık tuttuğu bir ateşin külleriyle ölümüne kadar birçok hastayı iyileştirmişti. 1918'de ölmüştü ama, peşinden gelenlere yeniden dirileceğini söylemişti.

Görünürde, bu söz Satya'nın doğuşuyla yerine gelmiş oluyordu. İlk Sai Baba'nın ölümünün üzerinden 8 yıl geçmişti.

Çiçeklere yazı yazdırıyor

Sonuçta, birisi Satya'yı iddiasını kanıtlamaya çağırdı. Satya, *"Bana şu yasemin çiçeklerini getirin"* diye buyurdu. Sonra çiçekleri yere fırlattı. Çiçekler herkesin şaşkın bakışları arasında yerde "Sai Baba" yazısını oluşturacak şekilde duruyorlardı.

Daha önce görmediği insanları tanıyor

Zamanla, Satya, Şirdili Sai Baba'nın müritleriyle yüz yüze geliyordu. Bu kişileri kesinlikle tanıyordu. Bir keresinde, birisinden bir fotoğraf almıştı. Fotoğrafa baktı ve görünen kişinin adını söyledi.

Adam, Satya'nın daha önce hiç tanımadığı bir kişiydi. Fakat söylediği isim doğruydu. Sadece o adamı değil, onun

Sai Baba'nın yarattığı kutsal bir madalyon. Bir yüzünde (solda) Şirdili Sai Baba'nın görüntüsü bulunuyor. Öteki yüzünde (sağda) yaratma sözcüğü anlamına gelen AUM simgesi var.

akrabalarını da tanıyordu...

Kutsal kül "vibuti"

Sık tekrarlanan bir mucize "vibuti", yani kutsal külün meydana getirilmesidir. Bu kül bazen havadan toplanıp izleyenlerin ellerine serpilmektedir. Bazen de içine Sai Baba'nın elini soktuğu ters çevrilmiş boş bir kaptan boşalmaktadır.

Bu külün çeşitli kullanım şekilleri vardır. Kendisini izleyenlerin çoğuna bu külden

yemelerini söyler. Kül, birçok ağrıyı geçirmekle ünlüdür...

10 dolar yaratıyor

"Mucizeler Adamı Sai Baba" adlı kitabın yazarı **Howard Murphet,** bir keresinde, Sai Baba'nın kendisine doğum yılını sorduğunu anlatıyor. Sonra da o yıla ait bir Amerikan parası çıkaracağını söylemiş. Howard Murphet, olayı şöyle anlatıyor:

"Havada duran aşağı dönük elleriyle önümüzde daireler çizmeye başladı. Belki yarım düzine kadar aynı hareketi yaptı. Bu arada, 'Şimdi geliyor... geliyor... işte burada!' diyordu.

Sonra elini kapadı ve önümde tuttu. Sanki merakımdan hoşlanmış, gülümsüyordu. Elindeki para benim elime düştüğünde, ilk olarak paranın ağır ve altından olduğunu fark ettim.

Yakından baktığımda şaşırarak gördüm ki, para gerçekten kenarları tırtıklı bir Amerikan 10 dolarıydı. Üzerindeki Özgürlük Heykeli'nin yandan görünen başı altında, benim doğum tarihim vardı..."

"Üzülme. Her şey düzelecek"

60 yaşındaki fabrika sahibi **Radhakrişna,** 1953'te Sai Baba'nın Puttaparti'deki merkezini ziyaret etti. Hayatını zehir eden şiddetli mide ülseri için bir şifa bulunacağını umut ediyordu.

Radhakrişna, kendisine verilen odada bütün zamanını yatakta geçiriyordu. Daha sonra adamın durumu iyice kötüye gitti ve komaya girdi. Sai Baba bu durumu öğrendiğinde adamın karısına şöyle dedi:

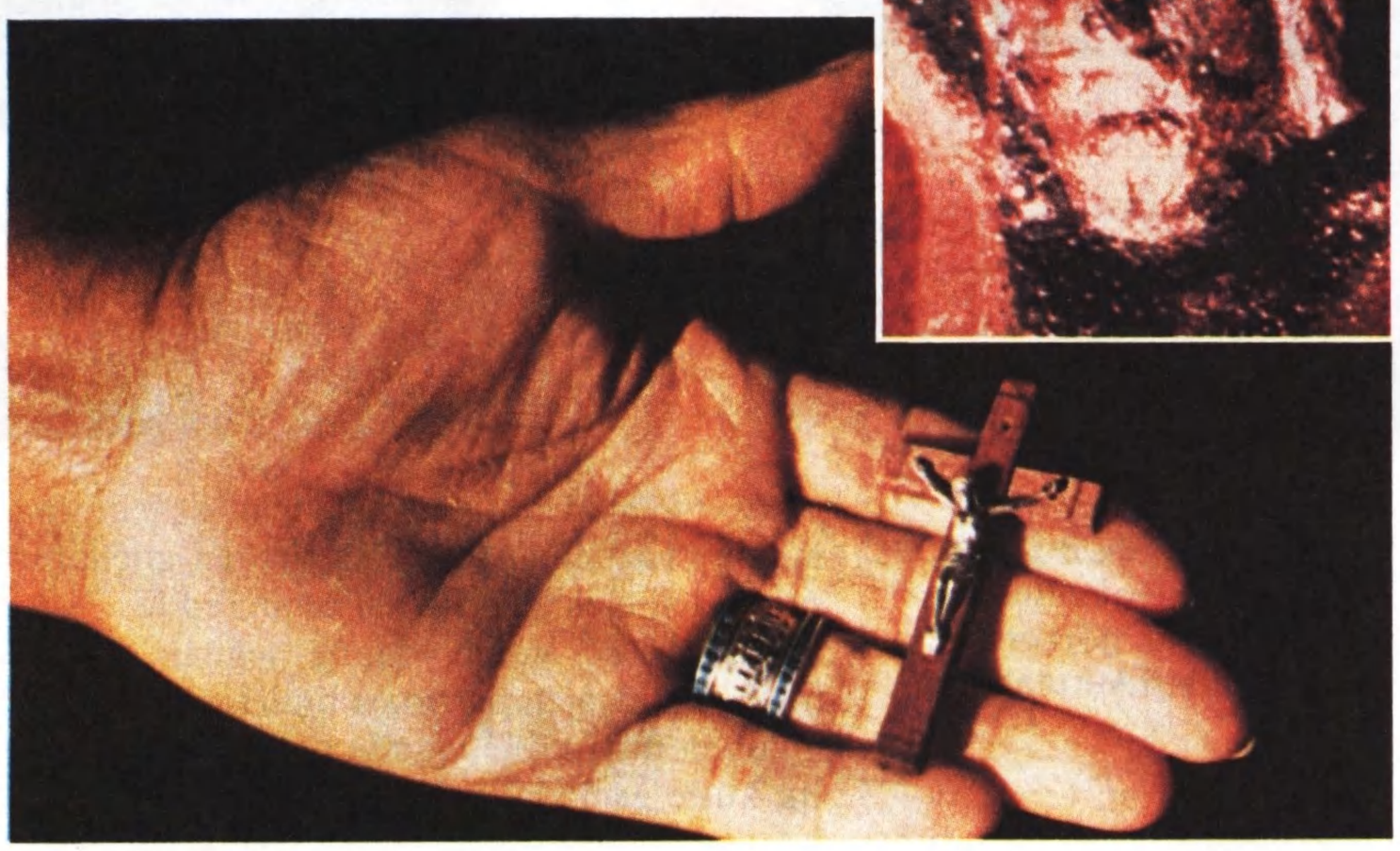

"Üzülme. Her şey düzelecek."

Ama ertesi gün durumda hiçbir iyileşme olmadığını gören hasta adamın damadı, bir kadın hastabakıcı çağırttı.Bir saat sonra Radhakrişna buz gibi oldu. Ailesinin fertleri gırtlağından "ölüm hırıltısı" geldiğini duydular. Hasta morardı ve kaskatı kesildi...

Sai Baba ilgisiz (!)

Hastanın durumu kendisine anlatıldığında Sai Baba gülüyordu.

Hint Tanrı ailesinden üç "avatar"ya da Tanrı sureti şekli. Sai Baba'nın bir avatar olduğuna inanılmaktadır (üstte).

Üçüncü günün sabahı hastanın gövdesi kaskatı bir ceset gibiydi. Soğumuş ve kararmış gövde, kokuşmaya başlamıştı. Adamın ailesine onu alıp götürmelerinin daha iyi olacağını söylediler. Ama adamın karısı Sai Baba'ya bunu söylediğinde:

"Onları dinleme ve korkma. Ben buradayım" cevabını aldı.

Mucize: Adam iyileşiyor

Daha sonra Sai Baba tekrar odaya gitti. Adamın ailesi çılgın gibiydi. Onlardan dışarı çıkmalarını isteyen Sai Baba, gövdeyle birlikte birkaç dakika kaldı. Sonra kapıyı açıp ailesini içeri çağırdı. Şaşkınlık ve sevinç duyguları içinde "ölü" adamı karşılarında canlı ve gülümser buldular. Ertesi gün yürüyecek kadar güçlü bir durumdaydı. Mide ülseri de bir daha ortaya çıkmayacak şekilde iyileşmişti.

Asıl görevi

Bu mucizelerin Sai Baba'nın yaptıkları arasında en önemsizleri olduğu söyleniyor. Kendisi ortaya koyduğu ruhsal olaylara *"Küçük meseleler"* diyor.

Asıl görevi, ruha yönelik düşünceleriyle insanların dikkatini çekmek.İnsanı şiddet ve nefretten çekip acıma ve daha bilinçli bir durum içine sokmak, birçok dini birleştirmek. Bunu şöyle anlatıyor:

"Vermek için geldiğim şeyi isteyebilmeniz için gerekeni size veriyorum."

Dediğine göre, söz ettiği bu şey, nükleer bir tehlikeyi önlemektir.

Ama bu amaca ulaşmak için Şirdili Sai Baba ve Satya Sai Baba olarak vücut bulması yeterli olmayacak. Daha önceden söylemiş olduğu gibi, 21. yüzyılda **Prema Sai** olarak yeniden dünyaya gelecek. Görevini o zaman tamamlayacak...

Haluk Egemen Sarıkaya'nın Sai Baba ziyareti. Sayfa 270' te.

Sai Baba Hıristiyan dostları için sık sık çarmıha gerili İsa şekilleri yaratmaktadır (üstte).
İşte, İsa'yı ölüm anında gösterdiği söylenen bir haça gerilme şeklinin ayrıntısı. Sai Baba, İsa'ya barış yoluyla tüm insanları birleştirmek için gelen bir önder olarak saygı duymaktadır (üstte, sağda).

Kara delikten yıldızlara

Bir uzayadamı herhangi bir kara delik içinden geçerek evrenimizin uzak bölümlerine ulaşabilir mi? Gerçekleştiğinde, ayrıldığı noktaya geri gelmesi nasıl olacaktır? Teoriye göre, ak delikleri kullanarak bu iş başarılabilir.

GELECEĞİN YILDIZLARARASI "buldozerleri", Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıkta bir bölgeye ulaşmak için yola koyulacaklar. Görevleri: Uzayadamlarının, evrenimizin diğer bölümlerine yolculuklarını sağlamak için bir kara delik yapmak!

Yapay kara deliklerden geçerek evrenin diğer bölümlerine yolculuklar gerçekleşirse, görkemli uzay şehirleri kurulabilir (üstte).

Olmayacak iş değil

Bu düşünce ilk bakışta hayal gibi gelebilir. Başarmadaki güçlük, Dünya'dan 3 milyon kez daha kütleli bir kara delik için gereken maddeyi toplamaktır. Aslında bu da göründüğü gibi pek zor değil.

Yıldızlararası buldozerlerin her biri, 240.000 km genişliğinde bir manyetik alan üretmeye yeterlidir. Demir, nikel ve hidrojen plazmalarından oluşan maddeyi manyetik alan toplar.

Toplanan madde, buldozerlerle Güneş sisteminin ötelerine götürülecektir. Bu dev manyetik alanı oluşturmak için, aracın ana makinesi aracılığıyla, süper iletken güçlü bir sistemden elektrik enerjisi temin edilir.

Manyetik alanın önüne yığılan demir, nikel ve hidrojen plazması binlerce mil uzunluğunda büyük bir madde kolonu oluşturur. Bu kütle gemiyle sevk edilecektir.

Ne kadar sürer?

Gemi başına saniyede 990 gr oranında yıldızlararası madde toplanacağı hesaplandı. 1000 gemilik bir filo çalışırsa, saatte 3500 ton eder. Diyelim ki, Güneş'ten bir ışık yılı uzaklığındaki hedeflerine 20 yılda ve büyük ölçüde madde toplayarak vardılar.

Bu süreçten sonra, görevleri belirli ölçüde kolaylaşır. Toplanan madde sıkıştırıldığında, madde içinde girdap hareketi başlar. Maddenin yakalanma hızı gittikçe artacaktır.

Bu süreçteki artış hızı belirlenebilir. Ger-

çek artış oranı 24 saatte yüzde birdir. Bu oran giderek artar ve ışık hızının yaklaşık yüzde yedisi kadar bir hız kazanılır.

15 yılın sonunda kara delik inşa edilmiş demektir. Böylece, yolculuğun başlangıcından bitişine kadar 40 yıldan az bir zaman geçer.

İçine girince...

Kara deliği kurduk diyelim. Bir uzayadamı kara deliğin içine dalma girişiminde bulunursa ne olur? Dönen spirale, çekim alanı yüzünden kontrolden çıkan araç içinde girdiğinde, güvenlikte olabilir mi? Hayır.

Tekilliğe doğru emilip parçalara ayrılacaktır. Bu durumda, disk şeklindeki tekilliği hatırlayalım (Bkz. sayfa 169). Kara delik, Güneş'ten 10 kez daha kütleli olduğundan, diskin 190 km'lik çevre genişliği olur ve saniyede 1000 turluk bir hızla döner.

Yani, diskin her bir bölümü 190.000 km/sn'lik bir hızla döner. Uzayadamı, kara deliğe yaklaştığında bu hıza ayak uydurmalıdır.

Öyle ki, bu hız ışık hızının yüzde 60'ından daha fazladır. Bu hıza ulaşmak bilimsel olarak olanaksız değil. Geleceğin süper-uzay araçlarının bunu başarabilmeleri için çalışmalar yapılıyor.

Önce kaybolur, sonra...

Uzayadamı, dönen diske göre hızını ayarladığında, her şeyin bir diğerine göre durağan olduğu hissine kapılır. Diske bir göz attığında, 590 m yüksekliğinde uzun bir açıklık görür. Bu açıklık, uzayın başka bir bölgesine açılan kapıdır.

Olay ufukları arasından (iç ve dış) geçen bir yoldur. Burası, tekilliğin ezici yoğunluğundan gezgini kurtaran bölgedir. Açıklığa doğrudan daldığından, uzayadamı ve gemisi dışarıdaki bir gözlemciye göre sırra kadem basar.

Oysa, henüz hayattadır. Fakat, gözlemciye göre gemi ve mürettebatı, bir anda ortadan kaybolmuştur. Öte yanda, uzayadamı ve gemisi, kaybolduğu yere yakın fakat karşıt uzayda bir bölgede aniden belirir. Bir anda yok olup, tekrar bir başka yerde, kayboldukları noktadan çok uzaklarda görünme mucizesi gerçekleşir.

Evren tüneli

Bu mucize nasıl olur? İki olay ufku arasındaki bölgede cereyan eden olaylar nelerdir?

Bu bölge oldukça gizemlidir ve bölge içinde uzaklıklar mutlak olarak kısalır. Uzaklık kelimesi bile taşıdığı anlamı yitirir. Uzaygemisi, kara deliğin iç olay ufkundan yüksek hızla geçerken, Einstein-Rosen köprüsü olarak bilinen bölgeyi katetmeye başlar.

Burası, evrenimizin farklı bölgeleriyle bağlantılı zamansız bir geçittir. Gezgin, ölçülemeyecek kadar kısa bir zaman birimi içinde,

Albert Einstein ve Isaac Rosen'in geliştirdiği kararlı bir kara delik örneği (üstte). Yukardaki uzay-zaman boyutundan kara deliğe giren bir uzay aracı uzay-zamanın alt yüzeyinde ortaya çıkar. Fakat bu nerede olur? Einstein ve Rosen, evrende, örneğin kara deliğe yakın bölgelerde uzay ve zamanın eğriliğinden söz ettiler (ortada). Buna göre, uzaygemisi farklı bir zamanda ve bir başka yerde belirecektir. Gökbilimcilerin şimdiki inanışlarına göre, evrenimizde uzay-zaman tümüyle düz olduğunda, Einstein-Rosen köprüsünün şekli, uzayda çeşitli bölgelerle bağlantılı bir eğriye benzeyecektir (altta).

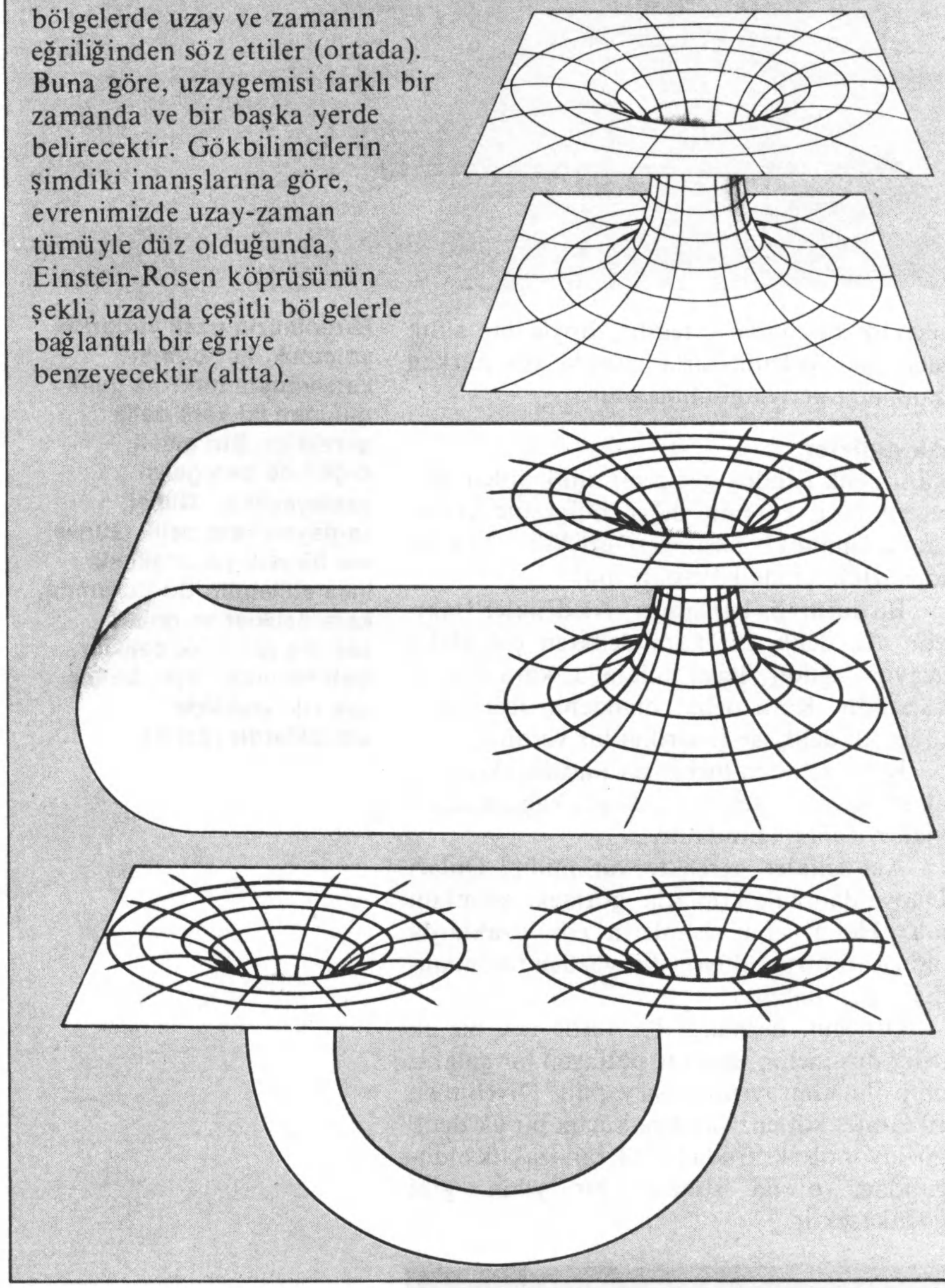

uzayın bir başka uzak bölgesinde belirir.

Kara deliğe girişte ve Einstein-Rosen köprüsünden geçerken nadir bir özellikle karşılaşılır. Bu özellik, aracın uzayın herhangi bir yerinden fırlaması değil, aynı anda zaman içinde geriye doğru yolculuk yapılmasıdır.

Zaman makinesi

Öyleyse, Einstein-Rosen köprüsü, aslında bir zaman makinesidir. Zamanda yolculuk üzerine konuşarak acaba tümüyle hayale mi daldık? O kadar da değil.

Zaman makinesi ve uzaklıkları yok eden makine, tıpkı bir şeyin iki farklı şekilde ifadeyle tanıtılması gibidir. Uzaklık, zamanda gezmekle aynı şeydir. Bir yolculuk sırasında da ne kadar hızlı gidilirse zamandan da o kadar çalınmış olur.

Örneğin, 5630 km olan Londra-New York arası, mucizevi olarak sıfıra indirgenirse, bu

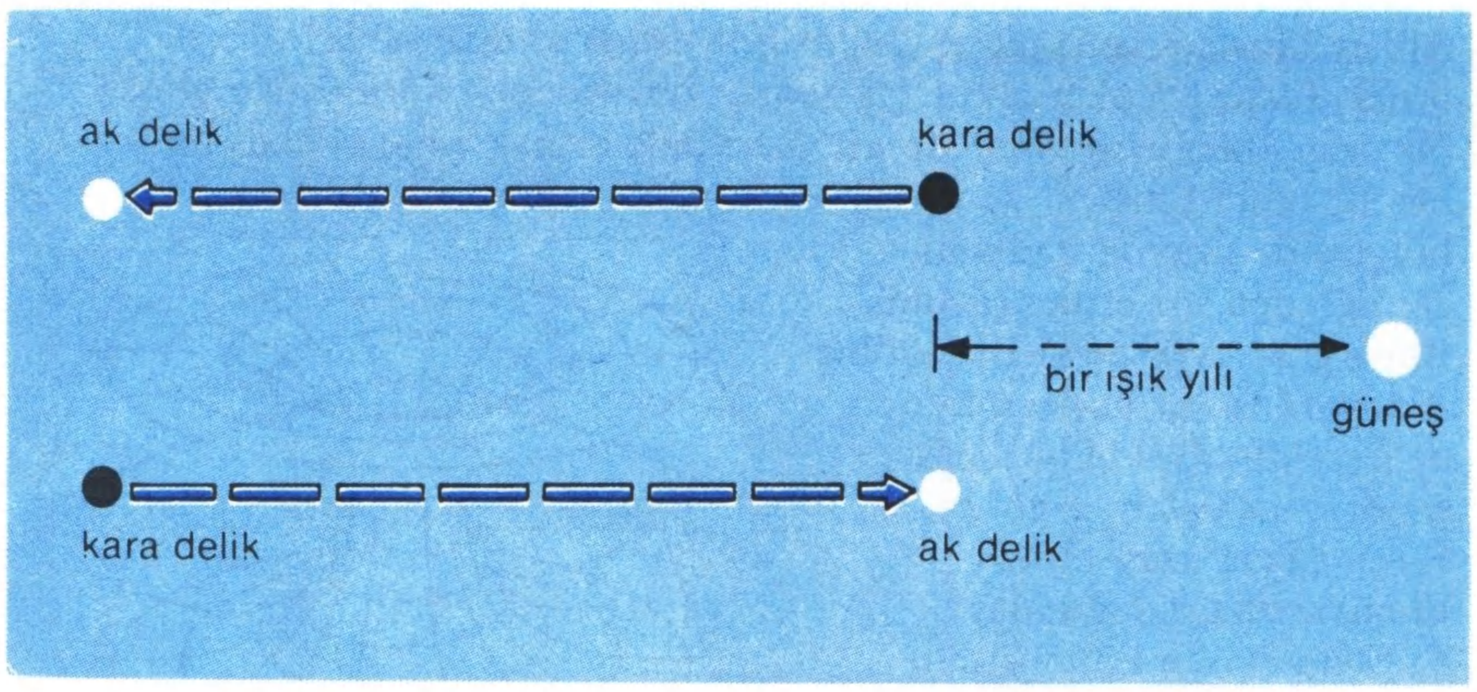

uzaklık bir anda katedilir. Böyle bir anlık sıçramalı yolculuklarla uzayda yol alırken zamanda geriye gidilmiş olur.

Ak delikler

Kara delik içinden geçip bir anlık yolculuğu başaran ve evrenin diğer bölgesine çıkan uzayadamımız nasıl geri gelebilir? Yoksa, sonsuzluk içinde kaybolur mu?

Bu durumda karşımıza "Ak delikler" çıkıyor. Ak delik, bir kara delikten çok daha acayip değildir. Basit anlamda, kara deliğin karşıtıdır. Kara delik, maddenin içeri çöktüğü, ak delik ise fışkırdığı bir yerdir.

Kara delikten hiçbir şey kaçamazken; bir ak delikten her şey, er ya da geç kaçıp kurtulmak zorunluluğundadır.

Ak delikler gerçekte var mıdır? Onları Dünya'dan teleskoplarla görmek mümkün mü? Henüz, bu cisimlerin çok uzaklarda oldukları düşünülüyor. Bu yüzden tanımlanması güç olabilir.

Örneğin, herhangi bir yerde dev bir ak delik düşünelim. Bunun, patlayan bir galaksi olup olmadığı ayrımı nasıl yapılır? Diyelim ki, 10 Güneş kütleli, oldukça küçük bir ak delik gözlüyor olsak; arada büyük bir uzaklık olduğundan, o da sıradan bir yıldız gibi gözükecektir.

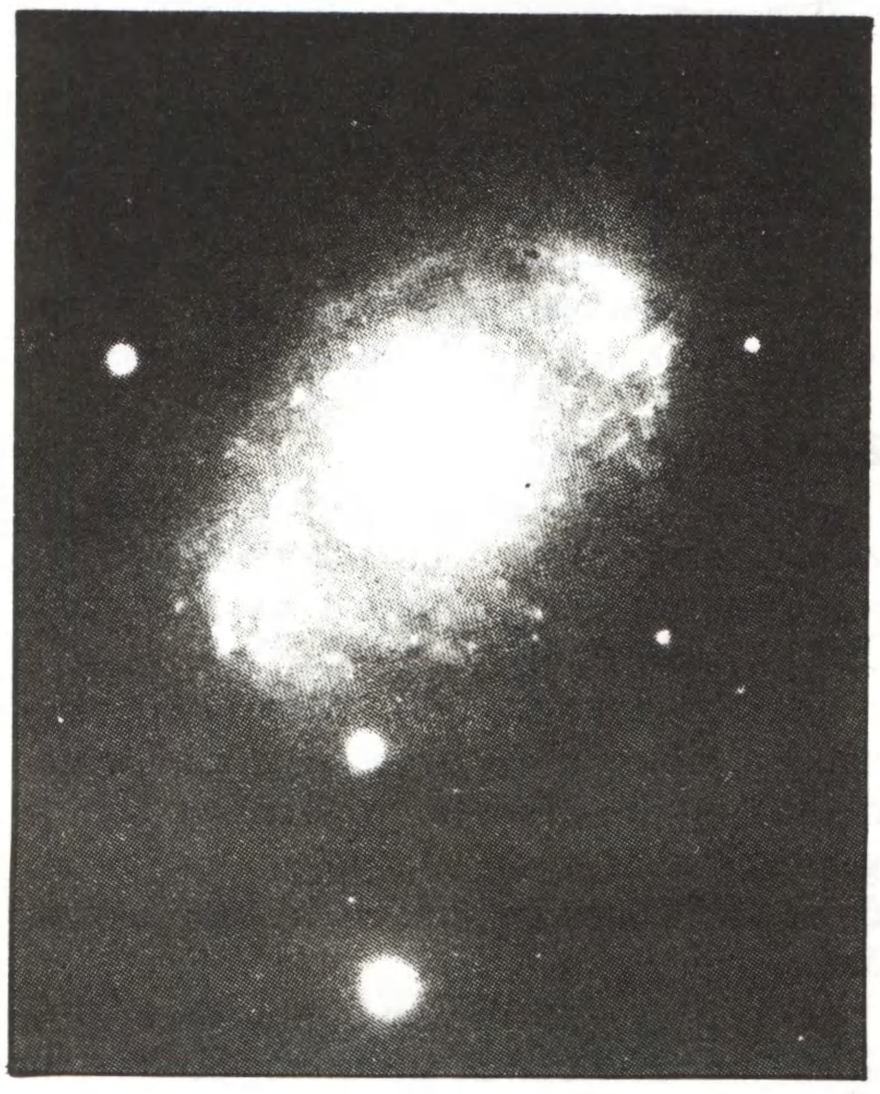

"Seyfert Galaksileri". Bunların, kara deliklerin yuttuğu maddeyi evrene geri getiren dev ak delikler olduğuna inanılıyor (solda).

Evrenimizin uzak yerlerine yolculuk, her birinin karşılığında birer ak delik bulunan iki kara delik gerektirir. Biri gidişi, diğeri de geri gelişi sağlayacaktır. Gidişi sağlayan kara delik Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıkta inşa edilebilir. Bu durumda, kara delikler ve onlara karşılık veren ak delikler, birbirlerinden ayrı, birkaç ışık yılı uzaklıkta olacaklardır (üstte).

Patlayan galaksiler mi?

Bombay Tata Araştırma Enstitüsü'nden **J. V. Narlikar** ve **K. M. V. Apparao,** Seyfert Galaksileri (bu galaksileri ilk bulan **Carl Seyfert**'tir) olarak bilinen çok şiddetli patlayan galaksilerin, dev ak delikler olabileceğini öne sürdüler. Savlarına göre çok uzaklardaki kara delikler tarafından yutulmuş milyonlarca Güneş kütlesindeki madde, bu galaksiler aracılığıyla evrenimize dökülmektedir.

Bir ak deliğin fiziksel mekanizması, olayların tersine olması haricinde kara deliğinkiyle aynıdır.

Şimdi, Einstein-Rosen köprüsüne dönelim. Köprünün gerçek niteliği uzaklıkların sıfıra indirgendiği bölge olmasıdır. Ayrıca, aynı anda bir kara deliğe karşılık gelen ak deliklerin de habercisidir.

Bu yüzden uzayadamı, kara deliğin içinde kaybolduğunda, kendisi ve gemisi kazaya uğramadan bir anda kendini ak deliğin dışında bulur.

Kozmik istasyon

Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıktaki serüven gerçekleştiğinde, bir çeşit "kozmik istasyon" yapımının temeli atılmış olur. Şüphesiz, bunun için tek bir kara delik yeterli değildir.

Kara delik, uzayadamını bir anda birkaç ışık yılı uzaklığa götürebilir. Fakat geri dönmesine izin vermez. Eğer gezgin isterse, normal uzay yolunu katederek seneler sonra başladığı noktaya dönebilir.

Gezginin geldiği yere, yani Güneş'ten bir ışık yılı uzaklık bölgesine dönebilmesi için ikinci bir kara deliğe gerek vardır.

İkinci bir kara delik

Bu ikinci kara delik, ikinci bir ak deliğin varlığı demektir. Bu ikisi ak, ikisi kara olan deliklerin konumları da şekildeki (üstte) gibi olmalıdır. Böylece kozmik bir istasyon meydana gelir. Aynı zamanda birbirine ters konumlu bu iki delik, maddenin içinde karşıt yönlere aktığı, paralel iki Einstein-Rosen köprüsü demektir.

Yok olmamak için...

Kara deliklerin öteki evrenlere açılan geçitler olarak inşası, yıldızlara yolculuk konusunda geleceğin çözüm bekleyen en zor sorunlarından biridir.

Uzay teknolojisinin gelişen yöntemleriyle bu işin üstesinden gelinebilir. Sayısız yıldızın yörüngesinde dolanan milyonlarca Dünya olduğu düşünüldüğünde, insanlık soyundan gelen bir toplumla karşılaşılabilir.

Bu, galaktik konseyin kurulmasının ön adımlarıdır. Böylece insanlık, her türlü yok olma tehlikesinden kurtulacak ve kendi kültürünü filizlendirme şansını yakalayacaktır...

1 Mayıs 1983 Pazar

Hürriyet

TÜRKİYE TÜRKLERİNDİR

YIL: 36 SAYI: 12593

GÜNLÜK MÜSTAKİL SİYASİ GAZETE

Kurucusu: SEDAT SİMAVİ (1896 - 1953)

FİYATI 30 LİRA

Bu belge-fotoğrafı dünyaya sunuyoruz

ESRARENGİZ GÖK CİSMİ

Gölcük'te uçan daire

● "Uçan daire" diyoruz... Çünkü, 1,5 yıldır Türkiye'nin ve dünyanın sayılı bilim adamları, size sunduğumuz fotoğraf üzerinde laboratuvar araştırması yapan uzmanlar, bu cismin "uçan daire olmadığını" söyleyemediler.

● Bu fotoğraf, 28 Ekim 1981 günü Gölcük'te emekli yüzbaşı Doğan Sum tarafından çekildi

● Vivana'da banyo ettirilen renkli diapozitif film, daha sonra Londra, Frankfurt ve New York'ta bu işi yapan firmaların laboratuvarlarınca incelendi. Hiçbir manipülasyon belirtisi yoktu. Montaj yoktu. Filme el değmemişti.

(Yazısı 15. sayfada)

80 DEFA BÜYÜTÜLMÜŞ HALİ

1 Mayıs 1983 günü Hürriyet gazetesini alanlar bir uçandaire olayı ile karşı karşıya kaldılar. Hem de olay Türkiye'de olmuştu. Gazete, haberi tam sayfa veriyordu (üstte).

Uçandaireler Gölcük'te ne aradı?

1981 yılında Gölcük'te emekli bir deniz subayı tarafından çekilen fotoğraf çok yönlü sonuçlar doğurdu. Hürriyet gazetesi olaya geniş yer verdi. Fotoğrafta görülen cismin uçandaire olduğu öne sürüldü. Arkadaşımız Ata Nirun olayı yeniden ele aldı.

1 MAYIS 1983 günü **Hürriyet** gazetesini alanlar büyük bir sürprizle karşılaştılar. Gazetenin birinci sayfasının tamamı, *"Gölcük'te uçandaire görüldü"* haberine ayrılmıştı.

Yarı sayfayı bir fotoğraf kaplıyordu. Fotoğrafta görülen sarı, yeşil renkli tipik bir uçandaire şekliydi. Okuyan herkes hayretler içinde kalmıştı.

Türkiye'de ilk defa bir büyük basın organı, bu kadar büyük boyutta uçandaire haberi veriyordu.

Emekli Yüzbaşı

Olayın kahramanı Emekli Deniz Yüzbaşısı **Doğan Sum**'du. 1974 yılında bir trafik kazası sonucu felçli kalmış ve tekerlekli iskemleye çakılmıştı. Bu nedenle mesleğini bırakmak zorunda kalınca, fotoğrafçılığa merak sarmıştı. Vaktini böyle geçiriyordu. Çeşitli renkli dialar çekiyor, sonra bunları oturup dostlarıyla projeksiyonda seyrediyordu.

28 Ekim 1981

1981 yılının 28 Ekim günüydü. O gün **Yıldıray** denizaltısı Gölcük'e geleçekti. Doğan Sum önceden, denizaltı komutanı olan Binbaşı **Mustafa Ultanır**'a Yıldıray'ın renkli bir fotoğrafını çekeceğini vaat etmişti.

Hava açık ve berraktı. Fotoğraf çekmek için daha uygun bir ortam olamazdı. Denizaltı öğle saatlerinde gelecekti. Bunu hesaplayan Doğan Sum, saat 13:00'te Gölcük'te Yüzbaşılar Mahallesi'nde bulunan evinin önüne çıktı. Tekerlekli iskemlesini yürüterek sahile yaklaştı.

Sarı bir ışık

Tam o sırada, Yıldıray, İzmit koyuna girmişti. Doğan Sum'un bulunduğu yerin önünden ağır ağır geçiyordu. Sum makinesini kaldırdı, vizöre baktı ve deklanşöre basarken sarı bir ışık gördü.

Işık denizaltının tam tepesindeydi. Bir an aklına makinede bir arıza olma olasılığı geldi ama makine çalışıyordu. Birkaç poz çekti, sonra göğe bakıp sarı ışığı aradı. Ama bir şey göremedi. Gökte olağanüstü bir şey yoktu...

Bu bir uçandaire

Doğan Sum, o gün makinesinde kalan filmi bitirdi. Her zaman yaptığı gibi filmi banyo edilmesi için Viyana'ya gönderdi. Uzun zaman bir haber çıkmadı. Birkaç ay sonra, Viyana'dan filmler geldiği zaman Doğan Sum, sarı ışığı çoktan unutmuştu.

Zarfı açıp baktığı zaman hayretler içinde kaldı. Filmde, Yıldıray denizaltısının üzerinde sarı ışıklı bir cisim görülüyordu. Bu cismin şekli bir uçandaireyi anımsatıyordu.

Emekli yüzbaşının evinde toplanan dostları da aynı kanıya vardılar. Artık hepsi emindiler. Doğan Sum farkında olmadan, bir uçandairenin fotoğrafını çekmişti. Üstelik fotoğraftaki cismin şekli, son derece belirgindi. Demek ki, 28 Ekim 1981 günü Gölcük'ün üstünde bir uçandaire dolaşmıştı.

Fotoğraf inceleniyor

Doğan Sum, çektiği fotoğrafı Hürriyet gazetesine ulaştırdı. Gazete yetkilileri şüpheliydiler. *"Fotoğraf sahtedir"* denmesinden korkuyorlardı. Uzun bir inceleme dönemine girildi. Bir fotoğraf hilesi olup olmadığı araştırıldı. Gazete bununla da yetinmedi ve filmi Londra, Frankfurt ve New York'a yolladı. Ham filmde bir üretim hatası ihtimali veya banyo hatası araştırıldı.

Gelen tüm sonuçlar olumluydu. Gölcük Meteoroloji Müdürlüğü, verdiği raporda, o gün havanın tam açık olduğunu ve 20 km görüş uzaklığı bulunduğunu bildirdi. Gazete yetkilileri artık emindiler ve 1 Mayıs 1983 günü fotoğrafı basıp konuyu halka ilettiler. Yalnız önemli bir şey daha yapıldı. Bilim adamlarının görüşlerini alabilmek için bir toplantı düzenlendi.

Bilim adamlarının dedikleri...

Toplantıya konuyla ilgili görülen çeşitli uzmanlar çağrıldı. Film, projeksiyonla bir perdeye yansıtıldı ve incelendi. Görüntü çok ilginçti. Cismin üzerinde pencere görünümünde dikey ışık çizgileri, bunları ayıran koyu renkli hatlar, şekiller ve ışıklar görülüyordu.

Niğde-Aksaray bölgesindeki uçandaire olayları unutulmamıştı. Bilim adamları, uzun tartışmalardan sonra şu açıklamaları yaptılar:

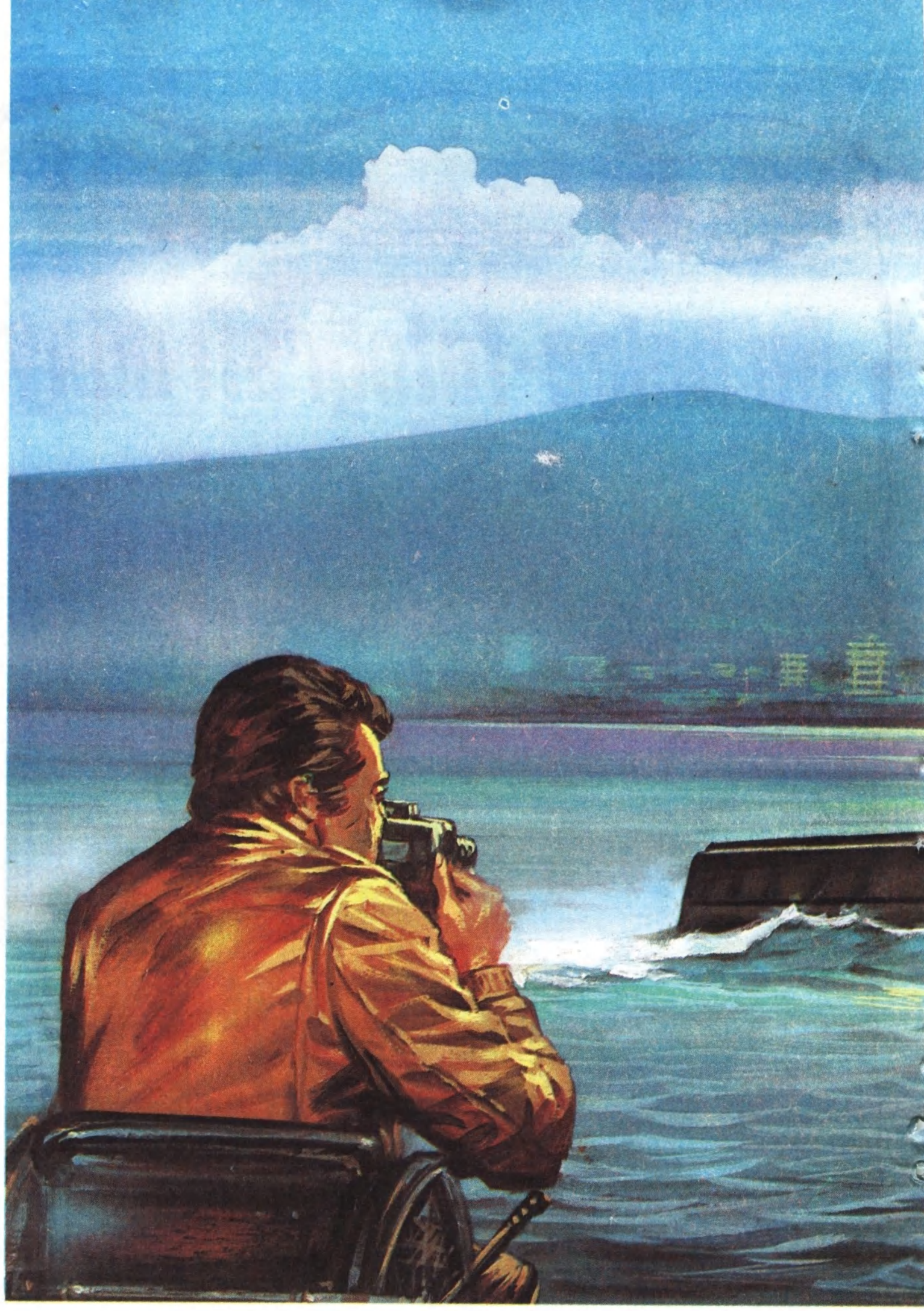

Emekli Deniz Yüzbaşısı Doğan Sum'un niyeti Yıldıray denizaltısının fotoğrafını çekmekti. Fakat, denizaltının üstünde duran cisim de fotoğrafta yer aldı. Olayın temsili bir resmi görülüyor (üstte).

Çukurova Üniversitesi Temel Bilimler Fakültesi Uzay Fizikçisi Prof. **Hakkı Ögelman:**

"Ben düşünce olarak uzayda akıllı varlıkların olabileceğine, hatta bunların bizlerden daha akıllı olabilecekleri görüşüne açığım. Ama onların buralara kadar gelebileceklerini, bildiğimiz fizik kuralları açısından kabul etmek güç ama, imkânsız da değil."

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi Bölümü'nden Doç. Dr. **Abdüssamet Marşoğlu:**

"Ben uzayda bizim gibi, hatta daha akıllı varlıkların olmaması için bir sebep görmüyorum. Çünkü bizim gibi zeki yaratıkların dünyada oluşmasını sağlayan koşulların aynen veya daha farklı bir biçimde uzayda oluşmaması için bir neden yoktur."

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Gökbilim Profesörü **Metin Hotinli:**

"Uzayda canlı yaratıkların olduğuna inanıyorum. Bizden daha akıllı mıdırlar? Bilemem. Türkiye'de halkın gördüğünün uçandaire olmadığına inanıyorum. Kesin bir şey söylemek

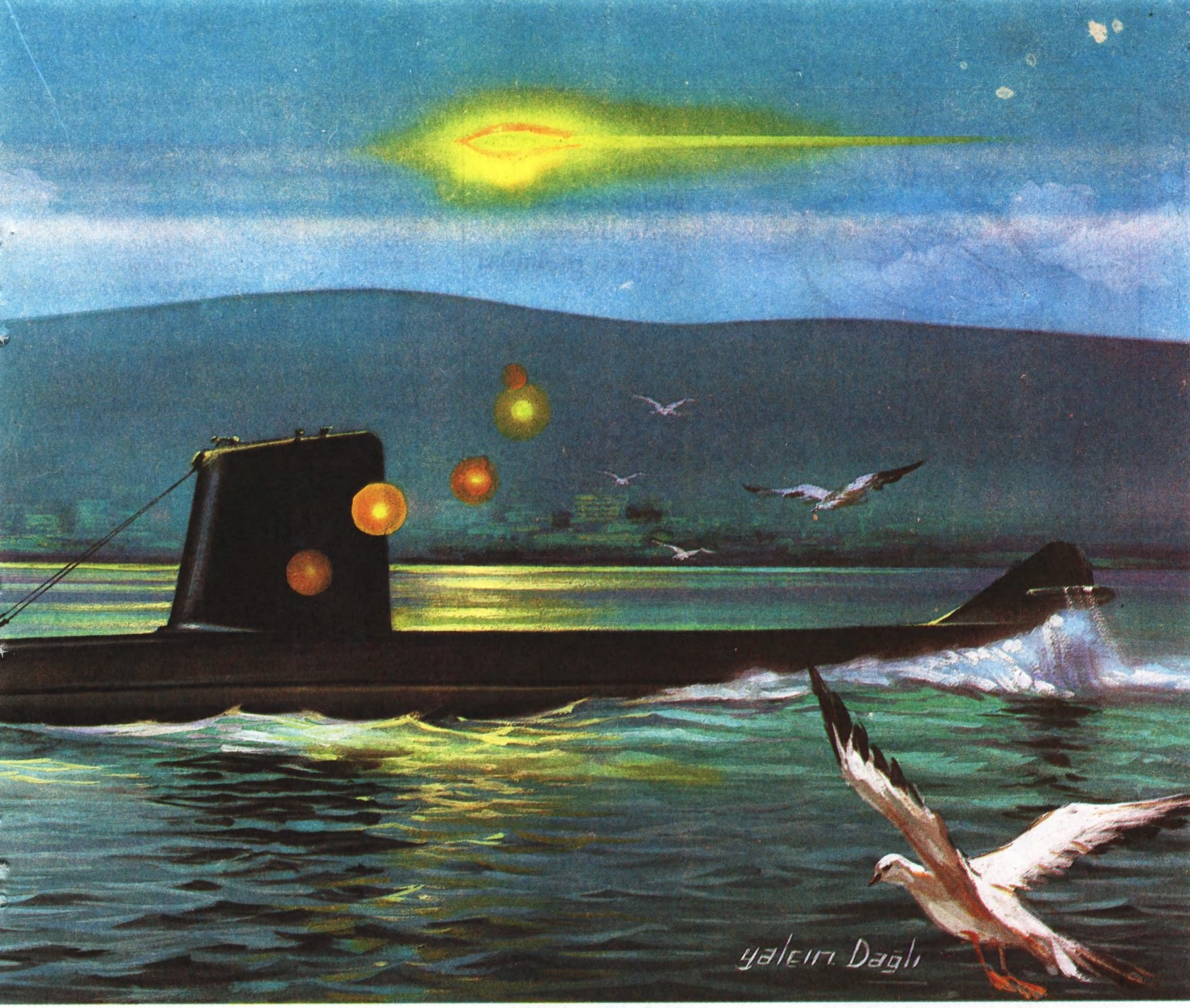

mümkün değil...”

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Gökbilim Bölümü’nden Dr. **Gökmen Tektunalı:**

“Uzayda akıllı yaşam olabilir. Buna bağlı olarak da uygarlık daha ileri bir düzeyde olabilir. Yıldızlararası yolculuk bizim açımızdan çok zaman isteyecektir sanıyorum...”

Gölcük’te bir başka uçandaire

Doğan Sum’un çektiği fotoğraf açıklığa kavuşmamışken, ortaya bir başka olay çıktı. BİLİNMEYEN’e gelen bir mektupta yine Gölcük’teki bir başka uçandaire gözlemi anlatılıyordu.

Olayı yaşayanlar resmi devlet görevlisi oldukları için adlarının yazılmasını istemiyorlar. Mektupta özetle şunlar yazılı:

“28 Mart 1983 gecesi gemiye geldiğimde, nöbetçi personelin gökte çok parlak bir yıldızı seyrettiklerini gördüm. Çok parlak bir yıldızdı, sanki fazla yakındaydı.

Radar subayı arkadaşım, gökyüzünün bu bölgesinde bu kadar parlak bir yıldızın olmaması gerektiğini söyledi. Beraberce köprü

Emekli Yüzbaşı Doğan Sum (sağda) bir trafik kazası sırasında felç oldu. Çok sevdiği mesleğinden ayrılmak zorunda kaldı. Kendini fotoğraf çekmeye verdi. 28 Ekim 1981 günü çektiği fotoğraf hayatının fotoğrafı oldu. Çünkü fotoğrafta bir uçandaire görülüyordu.

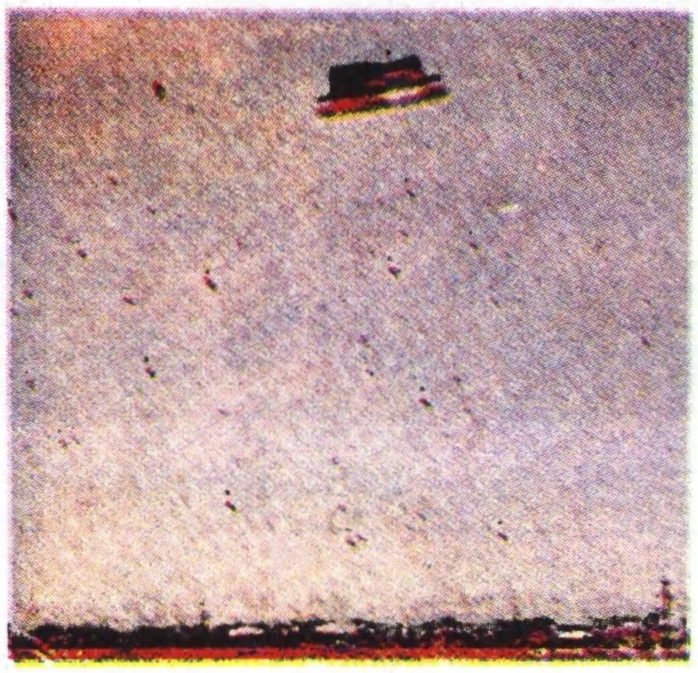

Gölcük'te 28 Mart 1983 günü yaşanan olayın krokisi (üstte). Ne yazık ki, fotoğraf yok! Oysa, benzer olayların birçok batı ülkesinde fotoğrafı var. Amerika'da Los Angeles'ta 3 Ağustos 1965'te görülen cisim Gölcük'tekine ne kadar benziyor (solda). Yine Amerika'da 1969'da çekilen fotoğrafta da bir başka uçandaire görülüyor (altta).

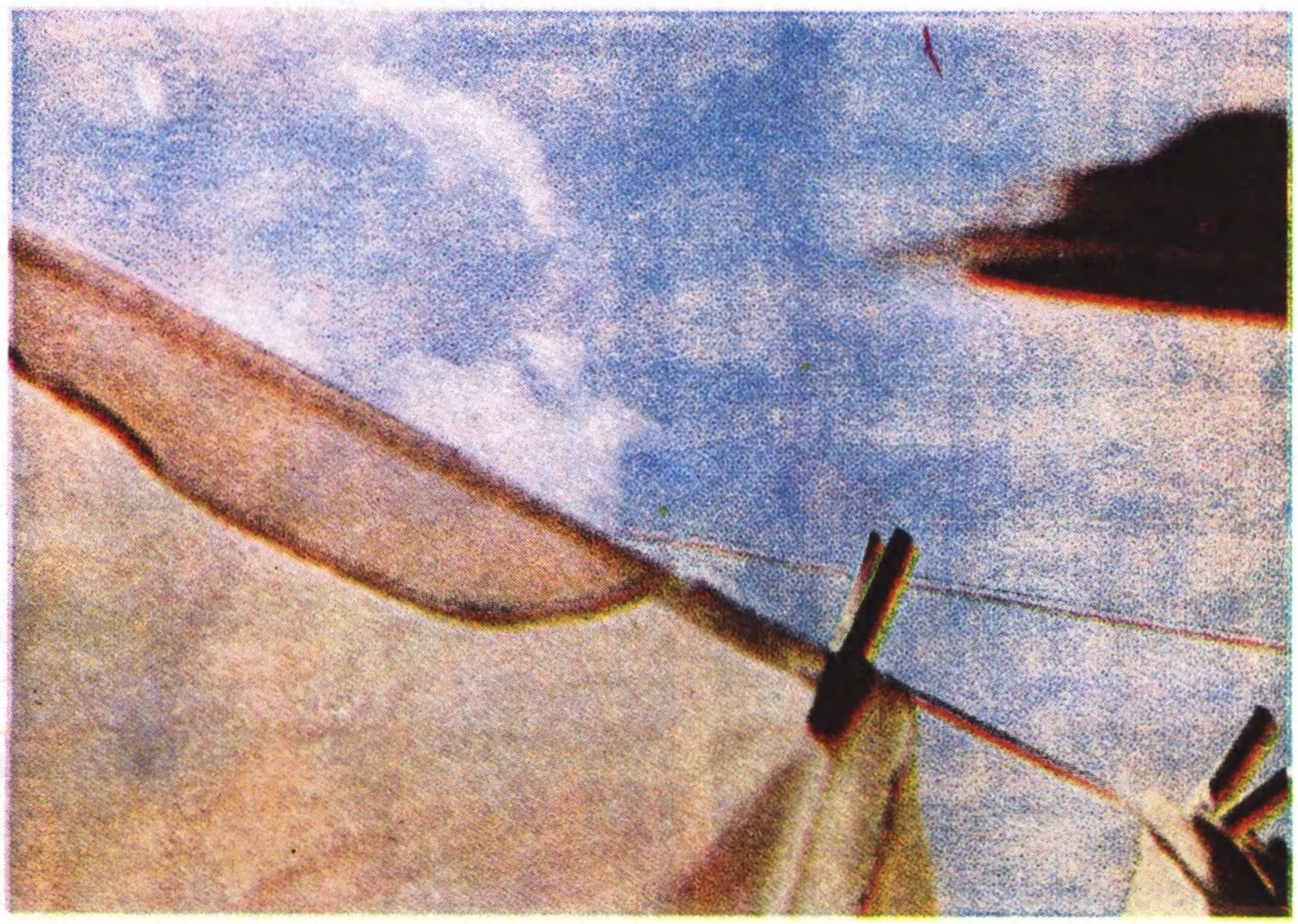

üstüne çıkarak seyir dürbününü kurdurduk ve baktık.

Bakar bakmaz bir hayret çığlığı attım. Yıldız sandığımız cisim, çok net bir biçimde görülen bir uçandaireydi. Daha önce gördüğüm uçandaire fotoğraflarına çok benziyordu.

Havada asılı dururken hem hafifçe sallanıyor, hem de sağdan sola doğru dönüyordu. Bu arada etrafına da kızılımsı ışıklar saçıyordu."

Başkaları da görüyor

"O anda kendimden şüphelendim. Belki bu cismi ben kendiliğimden hayal ediyor veya gördüğümü sanıyordum. Önce yanımdaki arkadaşıma, sonra da köprü üstü nöbetçisine bakmalarını söyledim.

İkisi de baktıktan sonra hayretlerini gizleyemediler. Benim gördüğüm cismi gördüklerini söylediler. Artık üçümüz de emindik. Tekrar tekrar defalarca uçandaireyi izledik. Tahminen yarım saat sonra uçandaire büyük bir hızla hareket etti ve İzmit yönüne doğru uzaklaştı. Açıkçası bir uçandaireyi görmek, onun gerçek bir cisim olduğunu izlemek bizi gururlandırmıştı. Sonradan olayı anlattığım arkadaşların bazıları inandı, bazılarıysa gülüp geçtiler..."

Fotoğraf yok

"İki ay kadar sonra Hürriyet gazetesindeki fotoğrafı görünce aklım başıma geldi. Biz uçandaireyi izlerken, aşağıya gidip bir fotoğraf makinesi almayı ve fotoğraf çekmeyi düşünememiştik. Eğer bunu düşünebilseydik, şimdi elimizde kesin bir kanıt olacaktı.

Yaşadığım bu olay, dünyadışı yaşamın varlığının güzel bir kanıtı. Bir gün tüm insanların bu görünür gerçeği, kabul edeceklerine inanıyorum..."

Neden Gölcük?

Gölcük'teki bu iki gözlem acaba bir rastlantı mı? Bu olayların bizim bilmediğimiz başka tanıkları var mı?.. Bu sorular şimdilik cevapsız...

Sonra neden Gölcük? Herkes bilir ki, Gölcük demek Türk Donanması demektir. Akla binbir tane fantezi geliyor. Acaba bilinmeyen güçler, her ülkede önemli yerleri sürekli gözaltında tutuyorlar da, haberimiz mi yok?..

Medyumdan siyah tozlar döküldü

İzmirli medyum Sevgi Çağıl, celse sırasında inanılmaz olaylara neden oluyor. Birden, elinde güller, siyah tozlar, mücevherler bitiveriyor. Arkadaşımız Ata Nirun ve Nilgün Tazbaz, onun ruhsal âlemle ilişki celselerinden birine katıldılar.

SEVGİ ÇAĞIL'IN medyumsal özelliklerinden en önemlisi, kuşkusuz apor olaylarıdır. Apor, var olmayan bir cismin celse sırasında aniden belirivermesidir. Buna, ruhçuluk alanında çok az rastlanır.

Celseye katılan kişilerin medyumun elinde gördükleri cisimlerin, ruhsal âlem tarafından gönderildiği kabul ediliyor. Birçok peygamberin ve ermiş kişinin yaşamlarında böyle apor olayları yer almıştır...

Boşluktan akan sular

Sevgi Çağıl'ın celselerine katılan bir tanık, gözleriyle gördüğü bir apor olayını şöyle anlattı:

"Celsenin ortalarında bir yerlerdeydik. Sevgi Hanım birden konuşmasını kesti ve ellerini kaldırdı. Ellerinin arasından sular akıyordu.

Hayret ve hayranlıkla izledik. O kadar şaşırmıştık ki, herhangi bir eylem yapamadık Olay, başladığı gibi birden kesildi."

Bu kez toz...

Bir diğer olayı, celselerde hazır bulunan İzmirli araştırmacı **Kenan Tapman** anlattı:

"Sevgi Ablanın yoğun transta olduğu bir andı. Sürekli bilgi geliyordu. DİVİT diye bir şeyden söz edildi. DİVİT'ten mürekkep yapmamız söylendi. Ama bu neydi?

O an anlamadık. Bir an için celse odasından dışarı çıktım. Birden arkamdan, 'Kenan, çabuk gel' dendi. Koşarak içeri döndüm. Sevgi Abla ellerini yukarı kaldırdı ve ellerinden siyah bir toz boşalıyordu.

Ben de ellerimi altına tuttum. Toz, avuçlarıma doldu. Bir kâğıdın üstüne topladım. Elle-

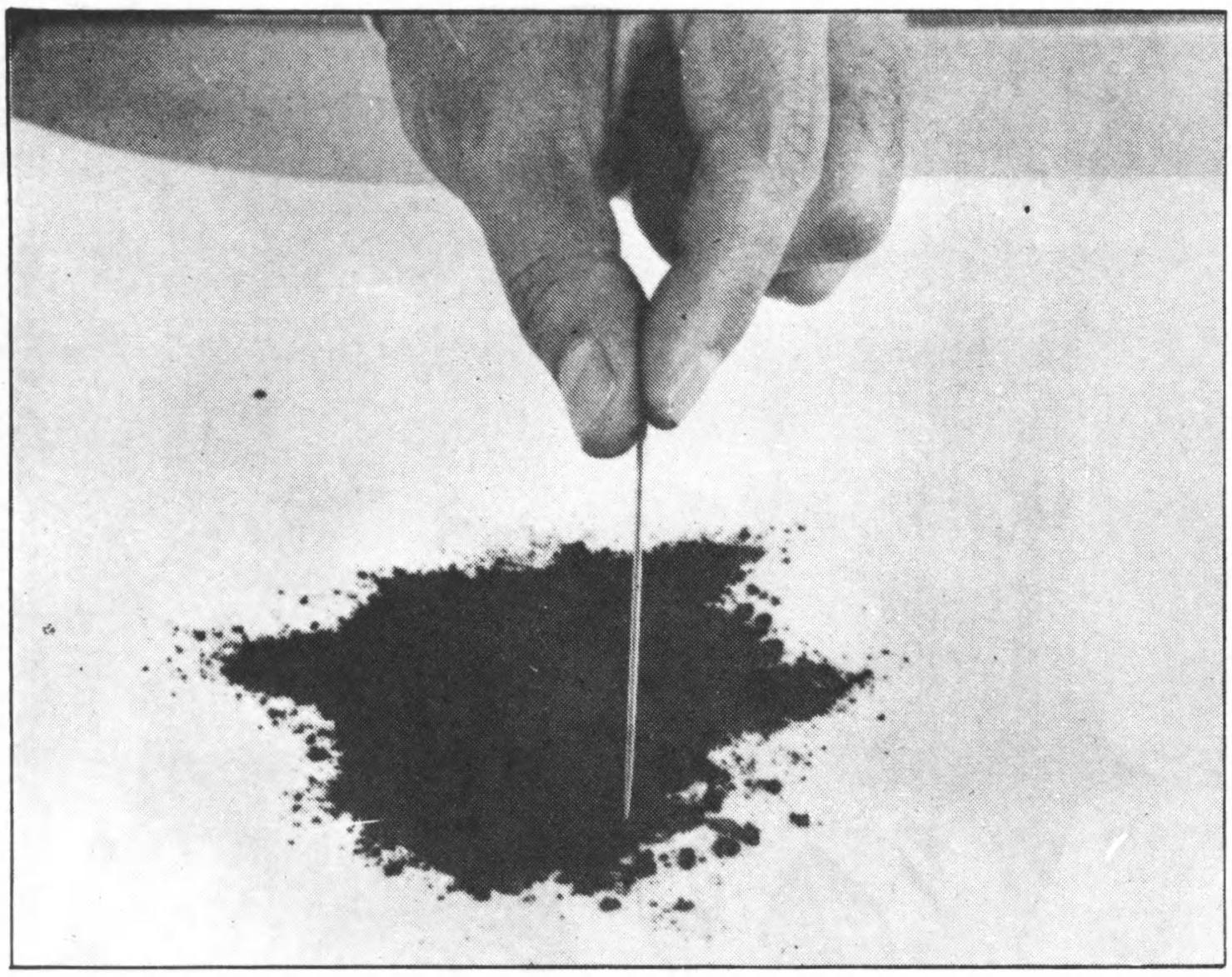

rim simsiyah olmuştu, sanki kömür tutmuş gibi. Ama işin en garip tarafı, Sevgi Ablanın ellerinde en küçük lekenin bile olmamasıydı...''

Medyum Sevgi Çağıl'ın oluşturduğu tozlar. Yapılan inceleme sonunda bunun tipik bir kömür tozu olduğu anlaşıldı (üstte).

Toz duruyor

Öğrendiğimize göre, bu siyah tozun nerede kullanılacağı anlaşılamamış. Celsede bulunanlar bir miktar alıp saklamışlar. Yaptığımız incelemede tozun tipik kömür tozu görünümünde olduğunu gördük. Kuvvetli bir büyüteç altında bakılınca, toz tanelerinin çok parlak olduğunu tespit ettik.

Saç demeti ve bir çiçek

Yine celselere katılanların anlattıklarına göre, bir celsede kumral renkli bir saç demeti belirmiş. Çok güzel bir koku yayıyormuş. Bu saç demetinin kutsal bir kişiye ait olduğu söyleniyor.

Bir başka celsede ise, medyumun elinde bir gül belirmiş. Ayrıca bir de mücevherden söz ediliyor. Sevgi Çağıl'ın anlattığına göre, bu mücevher, yüzlerce yıl önce İç Anadolu'da yaşamış bir rahibeye aitmiş...

Kasada saklanıyor

Mücevheri Sevgi Çağıl bir kolye haline getirtmiş, özenle saklıyor. Diğerleriyse, yani saç demeti ve hâlâ solmamış bir halde duran gül, özel bir kasada saklı tutuluyorlar. İstanbul'da bir ruhçunun evinde bulunan bu kasadaki eşyalar kimseye gösterilmiyor. *''Günü gelince ortaya çıkarılacaktır''* deniyor.

BİLİNMEYEN için

Sevgi Çağıl'dan BİLİNMEYEN için bir celse yapmasını rica ettik. Gülümseyerek, kabul ettiğini ve böyle bir deneyi basının önünde ilk defa yapacağını söyledi...

Önce hazırlanıyor

Medyum Sevgi Çağıl, transa girmeden önce bir hazırlık dönemi geçirdi. Günlük yaşamda giydiği kıyafeti değiştirdi. Portakal renkli bol ve rahat bir entari giydi ve ayrı bir odaya geçti.

Yarım saat kadar sonra ona yardımcı olan bir kişi tarafından, celsenin yapılacağı odaya çağrıldık. Medyum uyur görünümündeydi. Yatakta sırtüstü yatıyordu. Fakat, nefes alması hiç de uyuyan bir insanın nefes almasına benzemiyordu. Sık ve derin soluk alışları vardı. Sonra derinden gelen ve kendi sesine benzemeyen bir sesle konuştu:

''Sorun, bekliyorum.''

Soruları biz sorduk

Bilinmeyen: Ölüm ve yaşam nedir?
Medyum: *''Ölüm yokluk kapısından girip, yokluk kapısından çıkıştır. Yaşamsa, iki kapının arasındaki boşluktur. Siz mazidesiniz. Bense geçmiş ve geleceğin birleştiği noktadayım. Benimle bir baktığınız anda her şey tamam olur.*

Zira bu geliş ve gidiş kapıları, bir dairenin o noktasında buluşur. Evrenin kuruluşu da böyledir. Bir çember, bir çember, bin çember. Başlangıç ve bitiş aynı noktadadır.''
Bilinmeyen: Başlangıç ve bitişin sonu yok mudur? Biraz daha açıklar mısınız?
Medyum: *''Başlangıcın olduğu yerde bitiş de vardır. Bitişin olduğu yerde başlangıç. Ben aynı noktada ve yerdeyim. Sizlerse devamlı olarak o daireyi katetmektesiniz.*

Onun için bilmek kolaydır. Bilmek rengi görmektir, sesi duymaktır, bilmek mayi halinde olmaktır. Bu üç unsur birleştiği anda şuur açılır. Sorunuz...''

BİLİNMEYEN hakkında...

Bilinmeyen: BİLİNMEYEN dergisinin başlangıç çalışmasındayız. Sizce bu başlangıç uygun mudur?
Medyum: *''Her şeye bir başlangıç gerekir. Seçme senin hakkındır. Seçilme oradan gelir. Arayın ve menzili bulun. Hiçbir şey yabana değildir. Bu yol hem kolay, hem zordur.*

Zordur, çünkü ilerlemek için daima yukarı bakmak gerekir. Etrafında dolaşırsan, zirveden seyredemezsin ve daima aldanırsın. Başlangıç ve sonuç güzeldir. Arada siz varsınız...''

Ruh hakkında...

Bilinmeyen: Ruh nedir?
Medyum: *''Ruh, elle tutulup, gözle görülmeyen, ama tam veda ettiği an hissedilendir. Bir hayat bir hayatı tamamlar. O ötekine gönderir ve verir ve orada tekrar başlar. Binlerce, binlerce defa.*

Sen hep varsın, o hep orada. Tıpkı uçuşan su damlacıkları gibi. Hep su akıyor sanırsın Ata Efendi. (Dergimiz yazarı Ata Nirun'a hitap ediyor.) *Milyarlarca damla değişmektedir. Her*

damla büyür, önünden büyümek için geçer.

İşte zaman ve mekân da böyledir. Yaşamdan sonra ve evvelinde bir tın sesi duyarsın. O sesten evvelki ve bittikten sonraki sessizliği duyabiliyor musun?

İşte hakiki yaşam o sessizlikte, o yoktaki varlıktadır. Marifet, o sessizliğin içinde hep ve daima olabilmektir. Önce bulun, arayın. Bulmadan beni arayamazsın. Yani önce sev, önce seyredil, sonra seyret ve hep ara."

Medyum Sevgi Çağıl, arkadaşımız Ata Nirun ve Nilgün Tazbaz'la görüştü (üstte).

Medyumlar

Bilinmeyen: Medyum nedir, nasıl biridir? Bilgi verir misiniz?

Medyum: *"Tüm medyumlar, gökteki yıldızlar gibidirler. Zaman zaman bulutlar örtse de sıyrılıp göz kırparlar. Gecenin zifiri karanlığından, ayın henüz uyanmadığı saatlerde onlarla yol bulursunuz. Medyumlar pusuladır. Yalnız onları elle tutup, ihtiyacı olan kitlelere götürüp yol buldurmanız gerekir..."*

Seansın sonu

Ruhsal ilişki yaklaşık bir saat sürdü. Sonra Sevgi Çağıl, *"Tamam, çıkınız"* diyerek, odayı boşalttırdı. On beş dakika sonra yandaki odaya geldi. Son derece yorgun görünüyordu. Sanki çok uzun bir uykudan uyanmış gibiydi.

Onu yakından izledik

Sevgi Çağıl, özel yaşamında son derece ölçülü yaşayan bir insan. Çok az yiyor ama, hayret edilecek kadar çok çay ve sigara içiyor. İki çocuğuna bakmak için bir şirkette çalışıyor.

Geçmişte içinde bulunduğu ruhsal çalışmalardan şimdi uzakta. Anılarla yaşıyor ve yaşamın güçlükleriyle mücadele ediyor...

Medyumluk olayının yaşanan en önemli örneklerinden biri olan Sevgi Çağıl'ı ziyaretten sonra ister istemez düşündük. Bilinmeyen dünyanın, bilinmeyen bir insanıydı. Anlatılanlara göre yaptığı birçok şey, mucize düzeyindeydi.

Sevgi Çağıl, yakın ve uzak çevresinde seviliyor ve aranıyordu. İnsanlığa yararlı olan bir kişiliği olduğu izlenimini edinerek yanından ayrıldık...

Apor nedir ve Mevlana'dan örnekler

Apor, ruhsal ilişki celselerinde ruhsal varlıklar tarafından aniden ortaya çıkarılan eşya ve maddelere denir. Çiçekler, ufak tefek bazı eşyalar, yemekler, tabaklar sık görülen şeylerdir. Bunların bazıları sonradan tekrar kaybolurlar. Bazılarıysa aynen kalırlar ve bozulmazlar.

Bilimsel olarak, tüm maddeler atomlardan oluşmuştur. Bir virüste milyondan fazla atom vardır. Bir insanın atom çekirdekleri bir araya toplanabilseydi, insan virüsten küçük olurdu.

Buna göre, dünyadaki tüm insanların atomları bir araya getirilse, ancak bir toplu iğnenin başına sığdırılabilir. Çok yüksek ve güçlü bir enerji bu atomları bir araya getirebilir.

İşte o zaman, bazı eşyalar küçülebilir, tüm engelleri aşar, bir anda yoğunlaşarak normal boyutlarında tekrar oluşabilirler. Ama bunu sağlayacak olan ya da sağlayan enerji nedir?

İşte bunu henüz bilemiyoruz. Peygamberler, veliler, ermişler ve Uzakdoğulu yogiler, fakirler apor olaylarını gerçekleştiren kişiler olarak biliniyorlar. **Mevlana**'nın **"Mesnevi"**sinde ve **Ahmet Eflâki**'nin **"Ariflerin Menkıbeleri"** adlı eserinde bu alanda ilginç olaylar yer alıyor.

Bir sema sırasında, bir adam törenden sonra kısmetine ne kadar para düşeceğini düşünür. Orada bulunan Mevlana yere eğilir, bir avuç toprak alır ve tef çalan bu adamın tefinin içine atar. Ama tefe düşenler altın paralardır.

Yine bir gün, Mevlana içi dolu bir tencere alır. Kapağını kapar, açar ve içinden etli pilav çıkarır.

"Bu Tanrı tarafından gönderilmiş gayp aşıdır. Yemek gerek" der.

Bir başka olayda Mevlana, kendinden para isteyen birinin ağzını eliyle kapar. Sonra *"Ağzını aç"*, der ve adamın ağzından altın paralar dökülür.

Birçok efsane, deniz ve göllerde bilinmedik türden birtakım yaratıkların yaşadığından söz eder. Gözlemlere ve bazı araştırma sonuçlarına bakılırsa bunların efsane değil, gerçek olduğu ortaya çıkıyor.

Sualtının bilinmeyen yaratıkları

DÜNYA ÜZERİNDE hâlâ keşfedilmemiş bölgeler var. Balta girmemiş ormanlar, insan ayağının basmadığı dağlık bölgeler, ıssız adalar, derin deniz çukurları keşfedilmeyi bekliyorlar.

Özellikle okyanus, deniz ve göllerin içinde olan bitenin ne zaman ortaya çıkarılacağı belli değil. Şimdilik eldeki en önemli bilgi kaynakları efsane ve masallar, kuşaktan kuşağa anlatılan hikâyeler olarak kabul ediliyor.

Efsanelere güvenmeli

Bilinmeyen bir yaratığın izi üzerinde olan bir bilim adamı, yöresel söylentilere ve çevre halkının düşünce ve inançlarına karşı duyarlı olmalıdır. Gerçi böyle bir yaratığın yaşamış olduğunu, var olduğunu ileri sürmek için, bilimsel verilerle desteklenen, gerçekliği kanıtlanabilen gözlemlerin gerektiği doğrudur.

Ama bir kısım araştırmacı, bilimsel olmadığı gerekçesiyle yöresel masalları, destanları ve diğer folklor ürünlerini hesaba katmıyor. Oysa uzun ve yorucu araştırmalardan sonra dahi, masal, destan gibi folklor ürünlerinin gerçek olmadığı değil, yalnızca tam olmadığı ileri sürülebilir.

Unutmamak gerekir ki, efsanelerden ve destanlardan yola çıkan birçok araştırmacı, canavar olarak tanımlanan yaratıkların gerçekten yaşamış ya da yaşayan gerçek hayvanlar olduklarını saptamıştır.

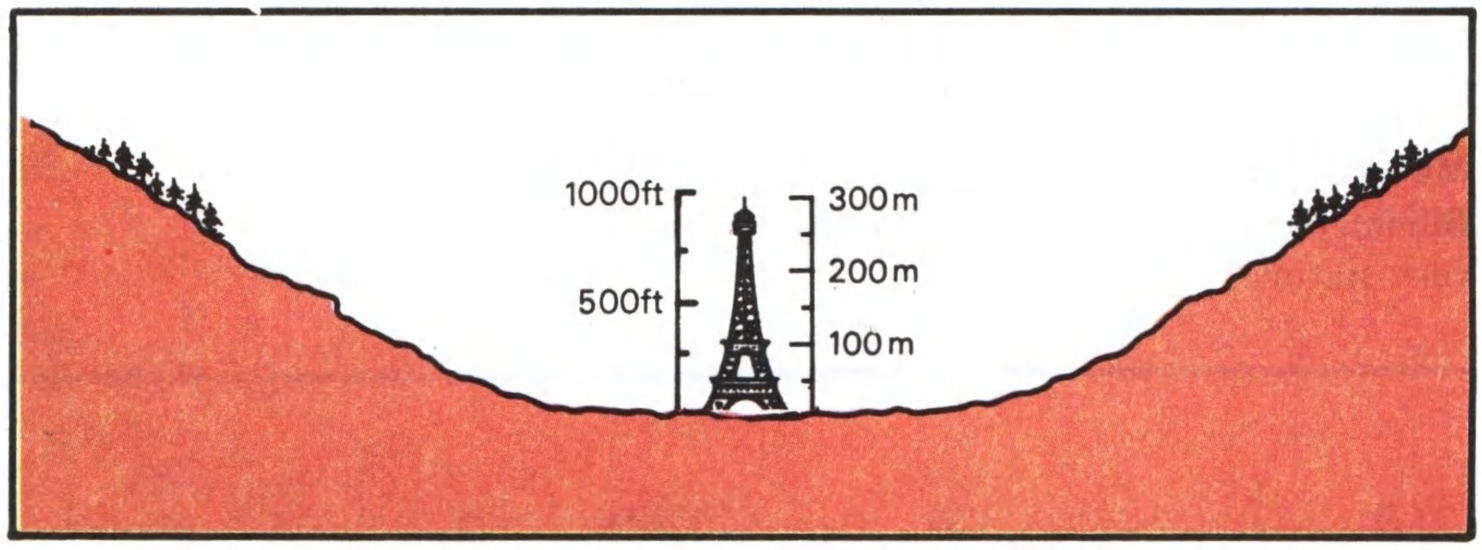

Ness Gölü'nün şafak vaktindeki ürkütücü güzelliği (en üstte). 1968 yılında bir grup araştırmacı, denizaltıyla 250 m derinliğe daldıklarını söyledi. Resmi kaynaklara göre 230 m olan gölün derinliği, kimi kaynaklara göre 297 m olarak gösterilmektedir. Göl çevresi yaklaşık 1,5 km uzunluğunda. Göl kenarlarının kıyıdan dibe doğru olağanüstü bir diklikte indiği biliniyor. Taşıdığı su hacmi ve kapladığı geniş alanla Ness Gölü bilinmeyen yaratıkların yaşaması için yeterince büyüklüğe sahip (üstte).

Merakın faydası

Kimi şaşırtıcı buluşlar, insanoğlunun ulaşılması güç olan yerlere duyduğu merakla gerçekleşti. Araştırma ve keşif gezileri, ulaşılması güç olan yerlere duyulan merakın pek de yararsız olmadığını gösterdi. Örneğin, kısa bir süre önce, Kongo'nun içine girilemez ormanlarında araştırmalar yapıldı.

Dünyanın en büyük maymunu olan **"dağ gorili"**nin yanı sıra **"okapi"** diye adlandırılan ve bir zürafanın başıyla bir zebranın kalça yapısına sahip olan bir cins antilop bulundu. İçinde bulunduğumuz yüzyılda keşfedilen bir başka garip yaratık da, Endonezya'nın uzak adalarında yaşayan **"Komodo ejderi"** olarak adlandırılan hayvandır.

Sırrını ele vermeyen göl

İskoçya'yı ortasından ikiye bölen Büyük Vadi (Great Glen) yarığında yer alan Ness Gölü (Loch Ness), taşıdığı gizleri bir türlü ele vermiyor. Hâlâ bilinmeyen bölgeler var.

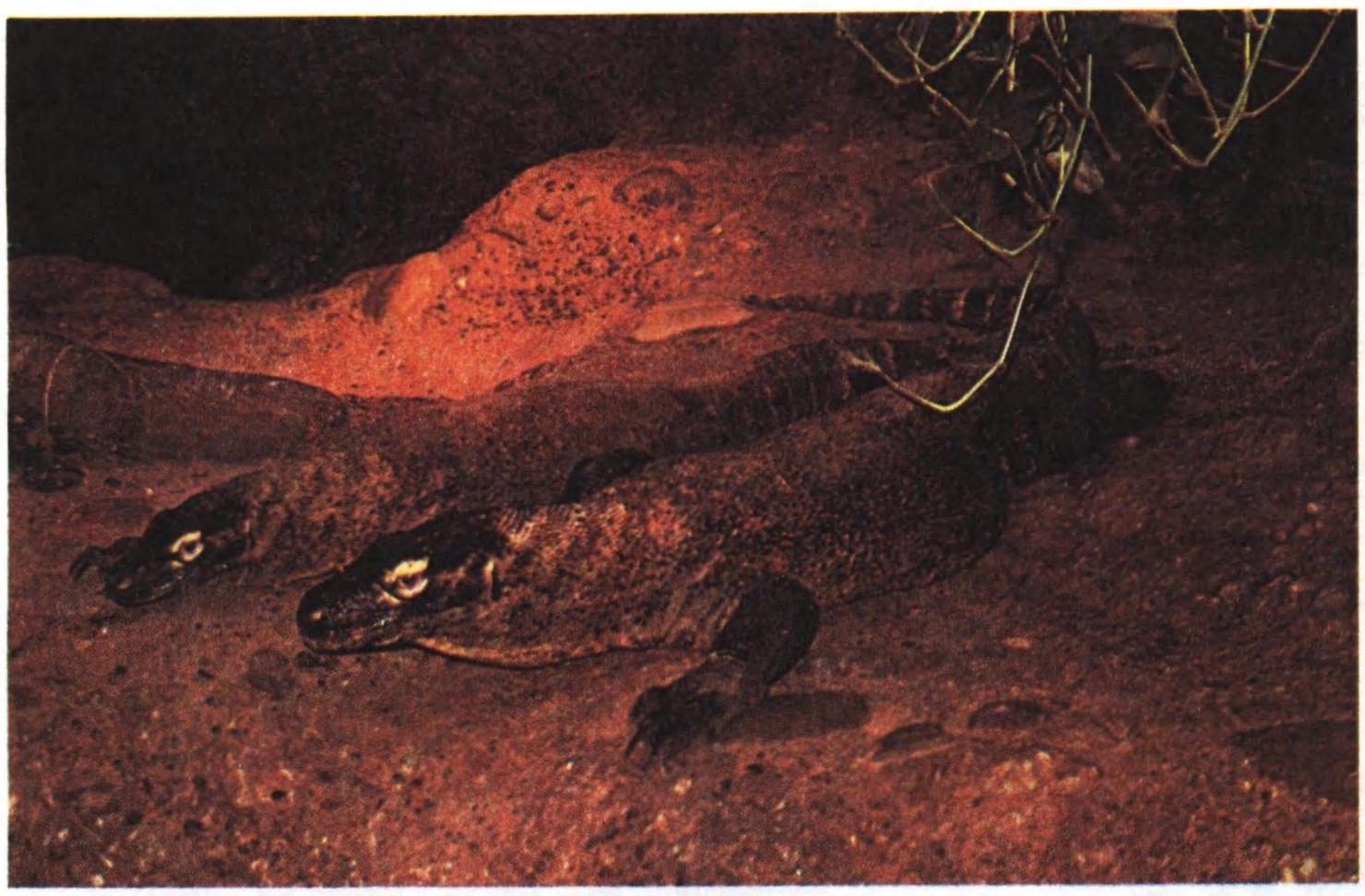

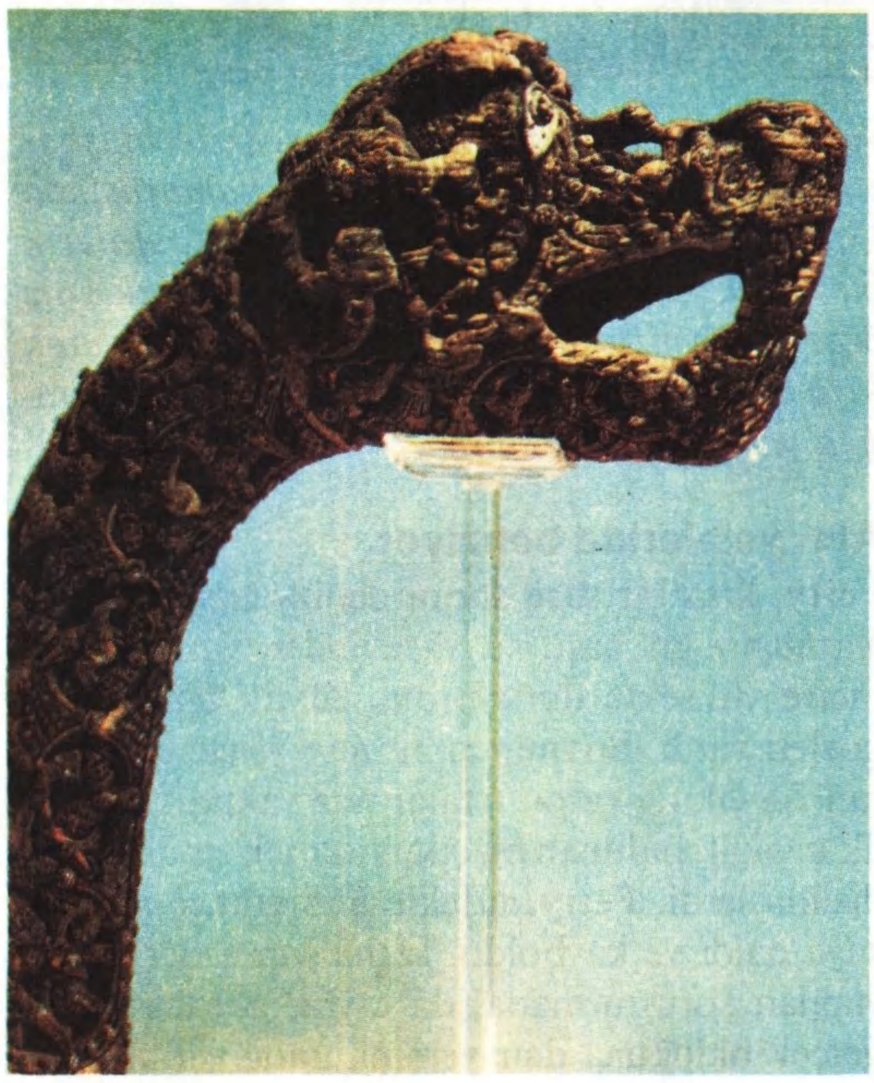

Komodo ejderleri. Yüzyılın başında Endonezya'da bulununcaya dek kimse var olduklarına inanmıyordu (üstte).
9. yüzyılda Viking defin gemisinden kalma bir deniz ejderinin baş figürü. İskandinav ve Kelt mitolojilerinde deniz ejderleriyle ilgili birçok efsane vardır (solda).
19. yüzyılda İngiltere'de hayvanbilim araştırmalarına göre çizilmiş dev bir deniz kertenkelesi. Aynı kitapta görülen denizyılanlarına ilişkin çok sayıda rapor da bulunmaktadır (altta).

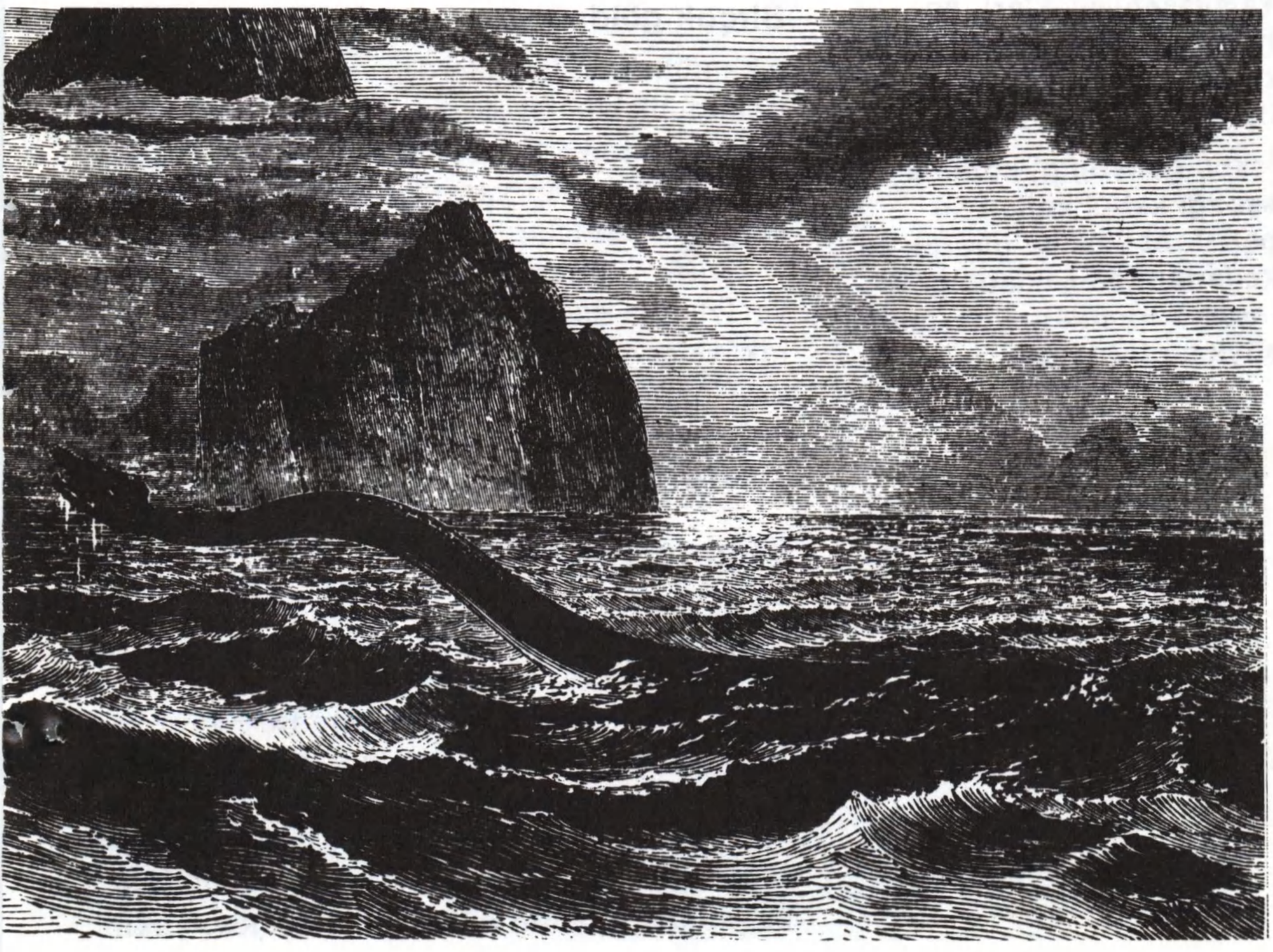

Kimi yerlerde derinliği 300 metreye yaklaşıyor. Çevre uzunluğu 35 kilometreden fazla. Göldeki turba tortuları, görme yeteneğini azaltmış durumda. Suyun içindeki görüş uzaklığının da ancak birkaç metre olduğu biliniyor.

Bu nedenle, bu alanın incelenmesinde insan iradesi ve cesareti yeterli olmamaktadır. Bu çok geniş tatlı su gölünün gizlerini ortaya çıkarmak için gelişmiş teknolojik aygıtlar gerekmektedir.

Telgraf kabloları sayesinde

Denizlerin karanlık diplerine karşı ilk bilimsel nitelikteki ilgi, 1850'lerde uyandı. Bu yıllarda telgraf kablolarının yerleştirilmesi, bu bilginin nedeni oldu. Ancak 1830 metre derinlikten deniz hayvanlarının kabuklarıyla kaplanmış, zedelenmiş bir kablo çıkarılıncaya dek 550 metrenin altında canlı yaşamadığı düşünülüyordu...

Deniz dibi keşfediliyor

19. yüzyılda denizcilikte önde gelen ülkelerden biri olan İngiltere, Challenger araştırma seferlerini başlattı. Böylelikle, okyanus bilimi çalışmalarının öncüsü oldu.

Challenger keşif heyeti, 1871 ve 1876 yılları arasında dünyanın her tarafında deniz dibini taradı ve sondaj yaptı. Tatlı su dünyasını keşfetmek konusunda duyulan isteksizlik, Challenger keşif heyetinin lideri olan **John Murray**'nin kişisel bir riski göze almasıyla bir ölçüde sona erdi.

Murray ve ekibi, İskoç göllerinde ilk derinlik ölçme taramasını gerçekleştirdiler. Bu tarama, karalar arasına sıkışmış olan suların derinliklerini ortaya koyan bir sondaj çalışması oldu.

İskoçya Gölleri

İskoçya göllerinin en büyükleri, yalnızca kapladıkları alanla değil, derinlikleriyle de önem kazandılar. Örneğin Morar Gölü, 305 metreden daha derindir. Bu derinlik çevre denizlerdeki derinliğe yakındır.

İskoçya gölleri, İskandinavya ve İrlanda'daki fiyorda benzeyen göllerle aynı zamanda oluşmuştur. Oluşum döneminden sonra gelen buzul çağında, vadiler ve kara çukurları, buzullar tarafından iyice oyuldu ve derinleşti. Bu derinleşme günümüzden 10.000 yıl öncesine dek sürdü.

Derinleşen bu vadiler arasında, Ness Gölü'nün bulunduğu Büyük Vadi de bulunmaktadır. Buzul çağının hemen sonrasında eriyen buzul suları denizlerin yükselmesine neden olmuştu.

Bu zaman aralığında, kimi göller, suları yükselen denizlerle birleşti. Ancak buzulların ağırlığından kurtulan karalar yükselince, göllerle denizler arasındaki bu bağlantı da ortadan kalktı. Böyle bir evrim geçiren Ness Gölü, bugün deniz seviyesinden 16 metre yüksektedir.

Oluşum döneminde göllerle denizler arasındaki bağlantıdan dolayı Ness Gölü'nde görüldüğü söylenen yaratıkla, kimi masallardaki deniz canavarı arasında benzerliklerin olması ilginçtir.

Bitki değil, hayvan

Vikingler, uzun gemilerinin pruvasına deniz ejderinin baş figürünü yerleştirirlerdi. O zamanlardan beri, İskandinav ve Kelt folklorunda uzun boyunlu, sırtında bir dizi çıkıntısı olan bir yaratıktan söz edilir.

Bergen Piskoposu **Erik Pontoppidan**'ın 1752'de yayınlanan "**Norveç'in Doğal Tarihi**" adlı kitabında, arada bir Norveç açıklarında görülen 2 deniz canavarının olduğu yazılıdır. Bu canavarlardan ilki, balıkçı masallarına ve efsanelere konu olan yuvarlak, yassı ve birçok kolu olan "**Büyük Kraken**"di.

1870'lerde Newfoundland kıyılarına vuran kalıntıların dev mürekkepbalığı ölülerine ait olduğu saptanınca, Kraken efsanesinin kökeni de anlaşıldı. Oysa 1852'de, bir Fransız bilim adamı, aynı tür kalıntıları bitki olarak tanımlamış, masallarda sözü edilen hayvanın doğa yasalarına aykırı olduğunu, bu tür canlıların var olmadığını söylemişti.

Bu olay, Challenger seferlerinin başlatıldığı döneme rastladı ve insanoğlunun okyanuslardaki gizleri açıklayabileceğinin, okyanusları keşfedebileceğinin işareti oldu.

Bir denizyılanı

Piskopos Pontoppidan'ın "mitsel" yaratıklarından ikincisi, "**Soe-Orm**" adındaki denizyılanıydı. Pontoppidan'ın topladığı veriler arasında en önemlisi, Bergen Krallık Donanması Kumandanı General **Lorenz von Ferry**'nin bir raporudur.

Rapor, yılana benzeyen, suda dikey hareket eden bir yaratıktan söz ediyordu.

"Sıcak ve sakin bir gündü. Rüzgâr olmadığı için Ferry'nin kadırgası kürek çekilerek ilerliyordu. Ferry, dümencinin ve kürekçilerin işbaşında olmadığını fark ettiğinde, kamarasında kitap okuyordu. Güverteye çıkarken tayfaların bir denizyılanını uzaklaştırmaya çalıştıklarını öğrendi. Denizyılanlarını masal yaratıkları olarak kabul eden, söylentilere inanmayan Ferry, yaratığa yaklaşılmasını emretti."

Konrad von Gemer'in 1598'de yayınlanan "Fischbuch" (Balık Kitabı) adlı yapıtından bir resim. Resimdeki denizyılanı denizcilerin karşılaşabilecekleri en büyük tehlikelerden biri olarak kabul ediliyordu (en üstte).

İskoç göllerinin, kötülük saçtığı kabul edilen su perisi. At şekline girerek su kenarlarında saklandığı ve insan kurbanlarını beklediği söylenirdi (üstte).

Atın yelelerine benziyor

Ferry, kısa bir süre sonra denizyılanını gördü. Yaratığın gri başı, su yüzeyinden yaklaşık 1,5 metre yüksekte duruyordu. Büyük bir ağzı ve gözleri vardı. Boynunda bir atın yelelerini andıran 7-8 çıkıntı vardı. Aralarında yaklaşık 50 cm'lik uzaklık bulunan bu çıkıntılar tek sıra halinde dizilmişlerdi. Ferry, tüfekle ateş edince yaratık suya daldı ve kayboldu. Daha sonra Bergen'de yapılan soruşturmada, iki tayfa, gördüklerinin gerçek olduğuna dair yeminli ifade verdiler.

Birçok gölde var

İskandinavya'da göllerde yaşayan garip yaratıklara ilişkin birçok hikâye anlatılır. Lake Suldal ve Lake Storsjö göllerinde 19. yüzyıldan kalma garip yaratıkları yakalamak için kullanılan araçlar, bugün de görülebilir.

Kuzey Amerika'daki Okanagan Gölü'ne ve İzlanda'daki Lagerflot'a ilişkin aynı tür hikâyeler vardır. Söylentilere göre, İrlanda'da Connemara Gölü'nde "**Pooka**"lar, göller bölgesindeki göllerde de su perileri ya da su atları yaşamaktadır.

Belge ve raporlar

Su perileri ve su atları Kuzey İskoçya folklorunda da yer alırlar. Ness Gölü'ndeki su canavarından söz eden ilk yazılı metinler de MS 565 yılındaki bir olayı anlatır. Bu metin **St. Adaman**'ın "**St. Columba'nın Yaşamı**" adlı eserinin bir bölümüdür.

Burada, dindar bir adamın bir su canavarından, dua ederek kurtuluşu anlatılır. Bütün bu merak uyandırıcı verilere rağmen, yakın

zamanlara dek Ness Gölü'yle ilgili raporlara özel bir önem verilmemiştir. Bu tür belge ve raporlar, genellikle suskunlukla karşılanmaktadır. Anlatılanların gerçek olduğu düşünülür, inanılır, ama çok fazla sözü edilmez.

20. yüzyılın başında **James Mac Donald** *"Mhorag'ı duymayan kaldı mı ki?"* derken, bu bilgili suskunluğu dikkatleri çeker. Mhorag, halkın inançlarına göre, Morar Gölü'nde yaşamaktadır. Sadece, yöredeki klana bağlı insanlardan biri öleceği zaman görünür. Vücudunun su yüzeyinde kalan üç bölümü ölümü, kefeni ve mezarı simgeler.

Lord Malmesbury'nin anıları

Gerçekliğine inanılan bu hikâyeler, yöresel sınırlar içinde kalır. Yabancılara anlatılmaz. Bu nedenle, 19. yüzyılda yaşamış olan ve yalnızca av mevsiminde köylülerle ilişkiye giren **Lord Malmesbury**'nin anılarındaki bir bölüm oldukça şaşırtıcıdır.

"3 Ekim 1857. Bu sabah avcım ve yardımcısı, göl atı dedikleri ve Loch Arkaig'te yaşadığını söyledikleri esrarengiz bir yaratıktan söz ettiler. Bu yaratıkla arada bir gazetelerde okuduğumuz ve kuzey İskoçya göllerinde yaşadığı söylenen hayvanlar arasında büyük benzerlikler vardı. İskoçya göllerinde bu tür bir hayvanın yaşadığına dair Ellesmere Lordu da ilginç bir makale yazmıştı.

Avcım John Stewart, yaratığı Achnacarry'de iki kez gördüğünü söyledi. Her ikisinde de günlük güneşlik yaz günleriymiş, suda tek bir kıpırtı bile yokmuş. Yaratık, su yüzeyinde uzanmış güneşleniyormuş. Avcım, yaratığın yalnızca kaba etlerini ve başını görmüş. Bu da daha önce yazıldığı gibi, yaratığın sırtının çukur olduğunu gösteriyor. Böyle bir vücut şekli hiçbir balıkta bulunmaz. Başı da at başına benziyormuş..."

Lord Malmesbury, bu yaratığın, Kuzey İskoçya'da yaşayan yerli halk tarafından şeytani bir varlık olarak görüldüğünü de yazmıştır.

Çok daha yakın zaman önce, İskoçya'nın batı kıyılarında inzivaya çekilen yazar **Gavin Makswell,** denizde ve deniz göllerinde dostları tarafından görülmüş benzer yaratıklara ilişkin birkaç hikâye yazdı. Bu hikâyeler tüm yaşamları boyunca batı kıyılarının yabanıl doğasını öğrenmiş, deneyimli denizciler tarafından anlatılmıştı.

Lord Malmesbury (1807-1889), "Eski Bir Bakanın Anıları" adındaki otobiyografisinde, avcısı John Stewart tarafından Loch Arkaig'te iki kez görülen göl canavarından söz etmektedir (altta). Ness Gölü canavarının görüldüğü yerlerin ve görülme sayısının belirtildiği dağılım haritası. Canavar, çoğunlukla nehir ağızlarının yakınlarında görülmüştür (en altta).

Su üstünde bir dakika

Ness Gölü, bu konudaki dikkatlerin en çok yoğunlaştığı bölgelerden biridir. Bölge halkından olup, hayatta olan birçok insan, çocukluklarında su perilerinden dolayı gölde yıkanmamak konusunda uyarıldığını anlatıyor.

Ness Gölü'ne duyulan ilgi, 1933'ten sonra arttı. O yıl, kuzey kıyıları boyunca göl çevresi temizlendi. Bölgeye gelen ziyaretçi sayısı, bu temizlikten sonraki dönemde çoğaldı.

Halka açık ilk gözlem de, 14 Nisan 1933'te Bay ve Bayan **Mackay** tarafından yapıldı. **Inverness Courier** tarafından raporlaştırılan bu gözlemde yaratık, yaklaşık 1 dakika su üstünde kalmıştı. Gövdesi bir balinayı andırıyordu. Bu gözlemler devam etti ve Ness Gölü ünlü bir yer oldu...

Teknik gelişiyor

Yirminci yüzyıl, bilim adamlarının tatlı su biyolojisiyle ilgilenmeye başladığı yüzyıldır. İlk çalışmalar Windermere Gölü'nde hayvanların ve bitkilerin mikroskobik incelemelerinin yapıldığı istasyonda başladı. Sonar aygıtının gelişmesi ve oksijen tüplerinin geliştirilmesi, Ness Gölü'nün sistemli bir biçimde araştırılmasını sağladı.

Ayrıca gelişmiş kamera aygıtlarıyla yaratığın fotoğrafı çekilebilecekti. Çalışmalar hâlâ sürdürülmektedir. Belki de Ness Gölü yaratığı, bu esrarengiz gölün tortulu ve karanlık sularında keşfedileceği günü beklemektedir...

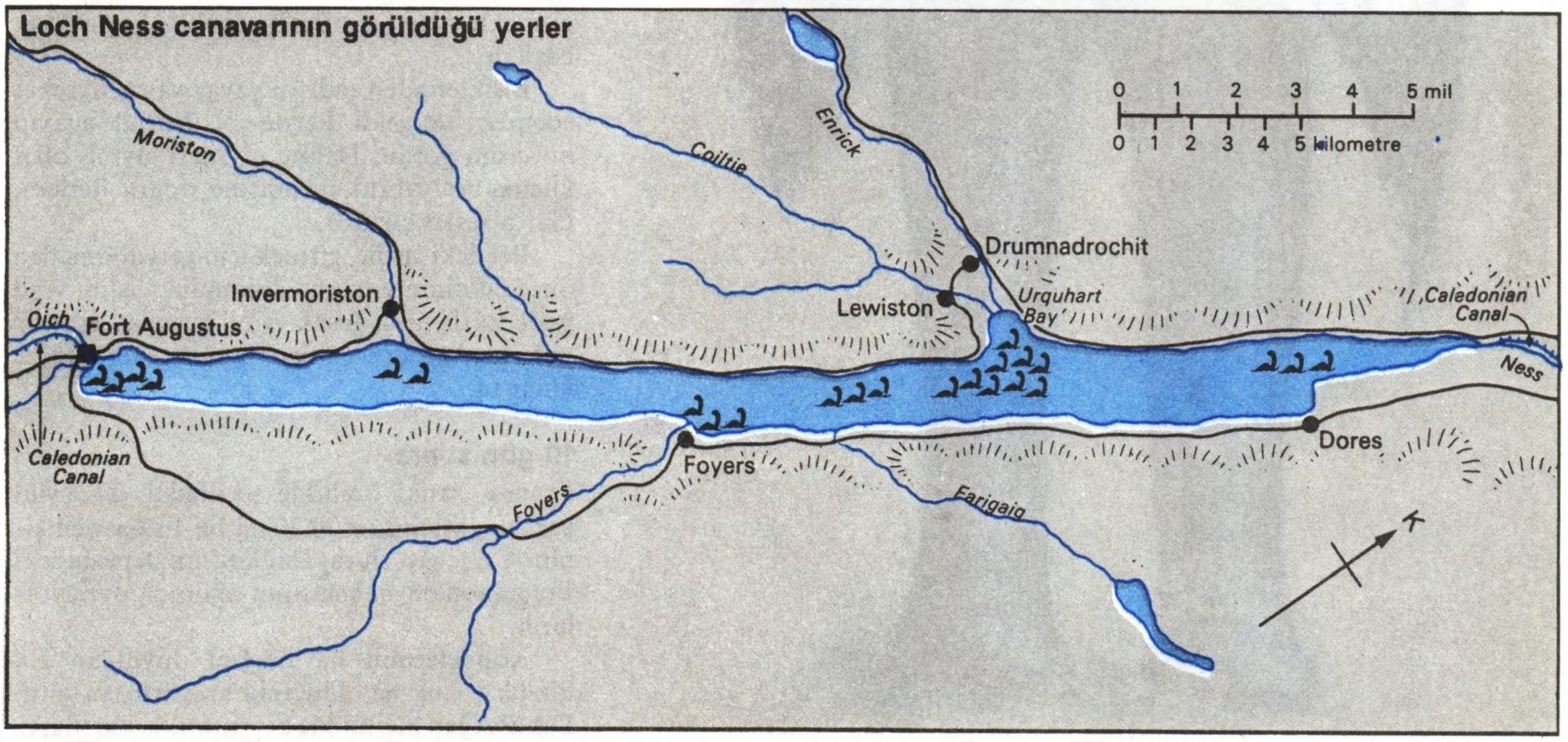

Uzaylılar dünyada kol geziyor

Yıllardan beri dünyanın çeşitli yerlerinde birtakım insanımsı yaratıklar gözleniyor. Anlatılanlara göre, bu yaratıklar daha çok yeryüzüne inmiş bir uçandaire yanında görülüyorlar...

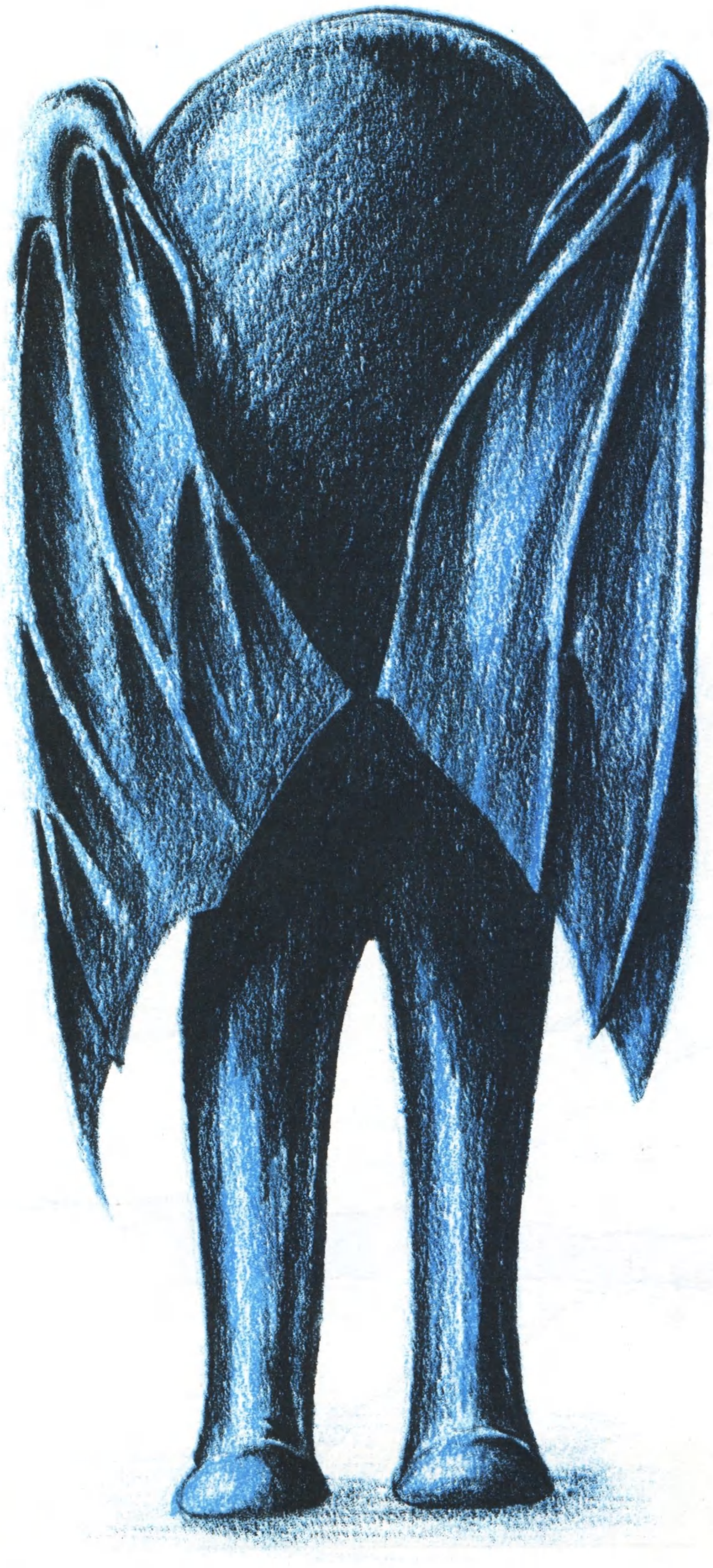

1950'LERDEN BERİ uçandaireler ve insanımsı yaratıklarla ilgili gözlemler hiç eksik olmuyor. Hatta aynı zamanda değişik yerlerde çok sayıda olay yaşanıyor.

Uzmanlar, böyle dönemlere "uçandaire dalgası" adını verdiler. Sanki koskocaman bir uzay filosu gizlice dünyaya yaklaşıyor. Bu filoda yaşayan insanımsılar, araçlarına binip, dünyanın çeşitli yerlerine uzanıyorlar.

Olaylı yıllar

Eldeki raporlara göre olayların en yoğun olduğu devre 1954 yılıdır. En çok da Kuzeybatı Avrupa ve özellikle Fransa'nın adı geçiyor.

O yıldan beri yoğun dalgalar 1957-1958 yıllarında (Amerika ve Avustralya'da) 1962-1963 yıllarında (Güney Amerika'da), 1963'te (ABD'de), 1965'te (Dünyanın her yerinde) ve 1977-1978 yılları arasında (İngiltere ve İtalya'da) görüldü.

1954 dalgası çok karmaşıktı. Bir ara olaylar öylesine arttı ki, dünyada başka şey konuşulmaz oldu. Bu döneme ait gözlem raporlarında, hep insanımsı yaratıklardan söz ediliyor.

Omza dokunan yaratık

10 Eylül 1954 tarihinde, Fransa'da ünlü "Quarouble Olayı" yaşandı. Bu olayla ilgili hazırlanan raporlarda dalgıç kıyafetli olan garip cücelerden söz ediliyordu. Bir de uçandaire vardı. Bu araç ışığıyla çevresindeki canlıları hareketsiz hale getiriyordu.

Bundan tam 7 gün sonra Fransa'nın Cenon yakınlarından diğer bir rapor geldi. 17 Eylül 1954'te gece saat 10.30'da bisikletiyle gitmekte olan bir çiftçi birdenbire kaşınmaya başladı.

Bisikletinden indi ve yavaş yavaş hareket edemez hale geldi. İlerde yol üstünde acayip bir cisim gördü. Dalgıç giysileri giymiş olan küçük bir yaratık kendisine doğru ilerledi. Garip sesler çıkardı.

İlerdeki cisme girmek için geri dönmeden önce çiftçinin omzuna dokundu. Cisim, yeşil yeşil parlayıp şimşek gibi hareket etti. O giderken çiftçi yeniden hareket yeteneğine kavuştu.

10 gün sonra

Fransa, sanki özellikle seçilmişti. 27 Eylül 1954'te akşam saat 20.30'da bir Fransız çiftçinin 4 çocuğu Jura Dağları'nın tepesindeki Premanon'da babalarının ağılında oynuyorlardı.

Köpeklerinin havladığını duydular. En büyük çocuk ne olduğunu araştırmaya gitti. Dikdörtgen biçiminde bir yaratıkla karşılaştı.

Bu yaratık sanki alt kısmı ikiye ayrılmış gibi oturuyordu.

Çocuk ona çakıl taşlarıyla birlikte bir de oyuncak ok attı. Bundan sonra da yaratığa dokunmak istermişçesine bir davranışta bulundu.

Fakat görünmez bir güç tarafından bir anda yere yıkıldı. Bağırarak ayağa fırladı. Korku içinde bahçede koştu. Yaratığın da ağaçlığa doğru yalpalayarak kaçtığını gördü.

Parlayan kırmızı küre

Aynı gün çiftçinin çocukları 150 metre kadar ötede çimenlerin üzerinde kıpkırmızı parlayan bir kürenin durduğunu gördüler. Ertesi gün jandarmalar 4 metre çapında bir dairesel alanın üzerindeki otların ezilmiş olduğunu saptadılar.

1963 yılında İngiltere'de bazı genç insanları ürküten siyah ve kafasız yaratığın bir ressam tarafından çizilmiş resmi (en solda).

Papaz cüppesi gibi giysisi, surat yerine kara saçları olan ve çocuklar tarafından "hortlak" diye tanımlanan yaratık, 1954 yılında üç Fransız çocuğu tarafından görülmüştü (solda).

1971'de Finlandiya'da bir orman işçisi, karşılaştığı garip yaratığa dokununca, vücudunda ağır yanıklar meydana geldi (altta).

Bir dalgıç (!) daha

9 Ekim 1954'te akşam saat 19.00'da Fransa'da Poitier yakınlarında Lavoux'da bisikletiyle giden bir işçi 1.3 m uzunluğunda garip bir yaratıkla karşılaştı. Bu yaratık da dalgıç giysisi giyiyordu.

Kafası olması gereken organı ise, aradan gözlerinin göründüğü, her yanı saçla kaplı bir şeydi. Bir dakika kadar yol üzerinde ayaklarını sürüyerek yürüdü. Sonra yandaki ağaçların arasında kayboldu.

Bir gün sonra

10 Ekim tarihinde akşam 18.30 sıralarında, Kuzeydoğu Fransa'da Pournoy-La Chétive'de (Moselle bölgesinde) paten yapmakta olan 3 çocuk çok parlak bir aracın yere indiğini gördüler. Rahip cüppesine benzeyen, siyah torba gibi elbiseli 1.2 m uzunluğunda insanımsı bir yaratık bu makineden çıktı.

Çocuklar daha sonra bunu "hortlak" olarak tanımladılar. Yüzü kıl içindeydi ve kocaman gözleri vardı. Elinde, göz kamaştıran bir el feneri tutuyordu.

Anlaşılmayan bazı sözler söyledi. Çocuklar korku içinde kaçmaya başladılar. Arkaya baktıklarında aracın hızla göğe yükselmekte olduğunu gördüler.

1 metre uzunluğundaydılar

Ertesi gün Fransa'nın Atlantik kıyılarında Royan yakınlarında Tapignac'ta 3 tüccar otomobille gidiyorlardı. Aniden kırmızı bir parlaklığın çevreyi ve göğü aydınlattığını gördüler.

Saat 7.30 sularıydı. Durup arabadan indiler. 250 metre kadar uzakta kırmızı-turuncu renkli disk biçiminde bir cisim duruyordu. Cisim yerden 10 metre kadar yüksekteydi. Birkaç saniye sonra ağaçların arasında kayboldu. Yine de ışığı görülüyordu.

Adamlar bu ışığa doğru yürüdüler. 400 metre kadar uzakta cismi buldular. Şimdi yere inmişti. 1 metre uzunluğunda 3 yaratık aracın altında bir şeyler yapıyorlardı. Daha sonra bu küçük yaratıklar cismin içinde kayboldular. Gemi hızla renk değiştirerek, süratle hareket etti ve gökyüzünde görünmez oldu.

Tanıklar

Bu olayları yaşayan tanıkların hem sayıları çoktur, hem de bunlar değişik yaşlarda ve değişik mesleklerdendir.

Gördüklerini rapor edenler arasında araştırmacılar, maden arayıcıları, çiftçiler, işadamları, çocuklar, bir hayvan yetiştiricisi, bir işçi ve bir profesör bulunmaktadır.

Olayları yaşayanlar çok tedirgin olmuşlar, korkmuşlar veya şaşırmışlardır. Bazıları sürekli olarak yaşadıkları olaydan söz etme ihtiyacı içindedirler veya olayı yetkililere rapor etmeleri için içlerinde bir dürtü vardır. Fakat böyle davrandıktan sonra çoğunluk hiç anlatmamış olmayı dilerler.

Kitap yazanlar

Bu tür binlerce tanıktan yalnızca birkaç tanesi

tanınmayı ister. Konuşmalar yapmak için geziye çıkar; ya da başından geçeni anlatan bir kitap yazar.

Finlandiya: 1971

İnsanımsılarla ilgili raporlar giderek çoğalmaktadır. 5 Şubat 1971'de öğleden sonra saat 15.00'te Finlandiya Kinnula'da 2 orman işçisi, yere inmiş bir uçandaire gördü. Bu cisim sırığa benzeyen 3 ayak üzerine, işçilerin çalıştığı açık alana inmişti.

Önünde bir merceği olan başlığı ile birlikte tek parça yeşil bir elbise giymiş 1 metreden daha kısa yaratık, cisimdeki bir yarıktan çıkarak işçilere doğru ilerledi. Yaratığın ellerinde parmak yoktu ve el uçları yuvarlaktı.

İşçilerden biri, elinde çalışan testeresi ile yaratığa doğru ilerledi. Yaratık, geri çekilerek aracına yaklaştı. Aynı anda işçiler araçta başka yaratıklar da olduğunu gördüler. İşçilerden biri bir hamle yaptı. Yaratığı ayağından yakaladıysa da, eli yandı. Bu yabancı yaratık aracına bindi ve araç aceleyle hareket etti...

Işınlanan uzaylı

Bu olaydan bir yıl önce, 7 Ocak 1970 tarihinde Imajarvi yakınlarında 2 Finli kayakçı dinleniyorlardı. Başlarının üzerinde çevresi sise bürünmüş kubbeli bir diskin belirdiğini gördüler.

Bu cisimden, yere doğru dikine bir ışık demeti iniyordu. Işık karın üstüne vurduğunda karı eritiyordu. Ayrıca kıvılcımlar çıkıyordu. Birdenbire ışık demetinin içinde küçük bir varlık belirdi...

Bu yaratığın ince kol ve bacakları, çengelli bir burnu, yeşil tek parça elbisesi vardı. Ayrıca çizmeleri ve parlak koni şeklinde bir şapkası vardı. Kendisi ise ancak 1 metre uzunluğundaydı.

Kayakçılardan birine doğru bir kutu yöneltti. Bundan sonra hem ışık, hem de yaratık bir anda kayboldu. Disk biçimindeki araç da gitti. Bu olaydan sonra **Aarne Heinonen** adındaki kayakçı aylarca hasta yattı.

Bir olay da Arjantin'den

1963'ün 12 Ekim gününün erken saatlerinde, bir kamyon sürücüsü olan **Eugino Douglas**'ın gözleri, yolda gördüğü ışıktan kamaştı. Arjantin'de Cordoba'da Monte Maiz yakınlarındaydı. Kamyon bir hendeğe yuvarlandı.

Douglas, yol kenarında bulunan koskocaman madensel cismi görebilmek için kamyondan çıktı. Ortalama 4 metre boyunda olan üç tane robot gibi varlık kapıda göründü. Başlarında miğferleri ve gövdelerine yapışan giysileri vardı.

Douglas, onlara birkaç el ateş etti ve kaçtı. Fakat cisimden kendisine yapılan bir işlemle, vızıltı gibi bir ses çıktı ve batma duyguları veren ışınlar yöneltildi. Douglas, cisim hareket edinceye kadar yerinden kıpırdayamadı.

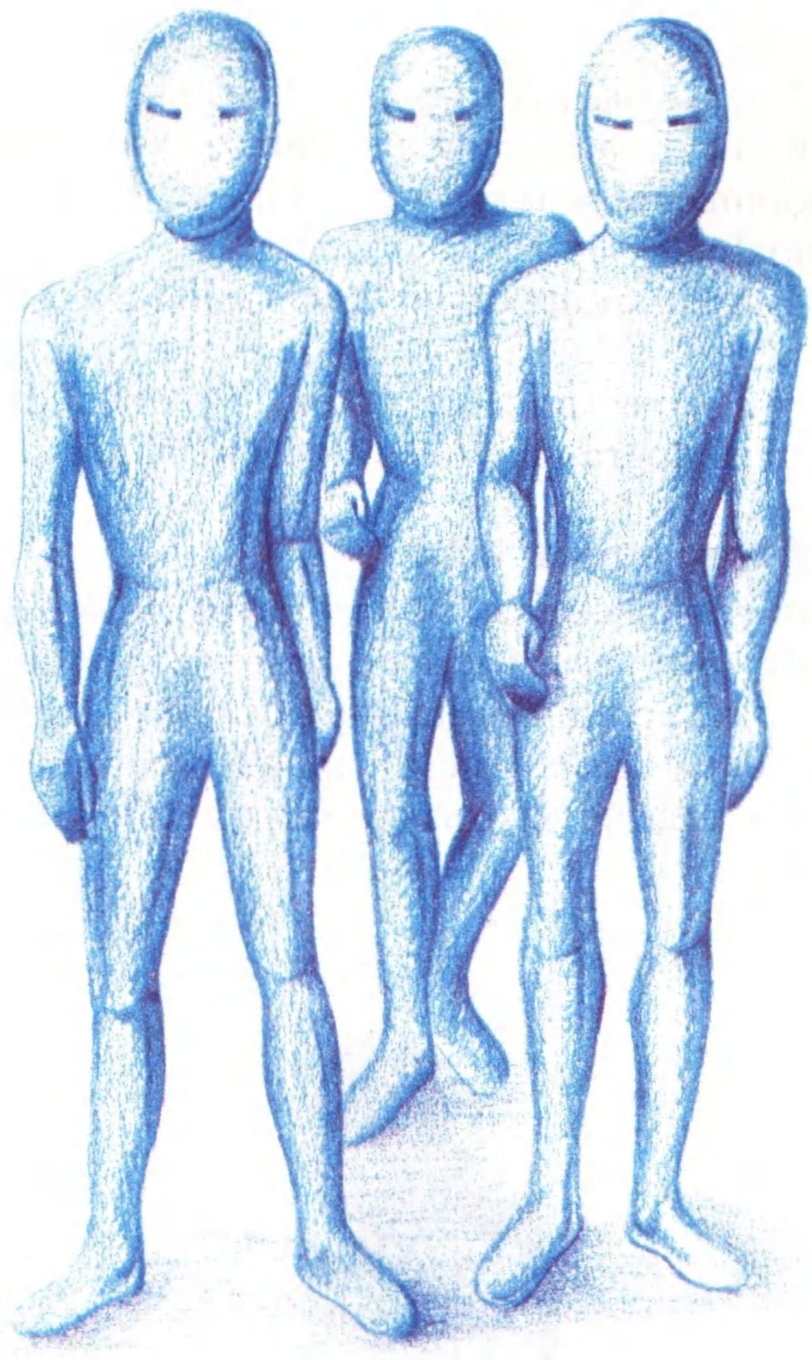

Çok rahatsız edici bir karşılaşma. Engino Douglas bu robot gibi yaratığa ateş ettiğinde yaratık bir uçandaireye binip gözden kayboldu (sağda). 1970 yılında Aarne Heinonen'in karşısına çıkan bu varlık, böyle bir karşılaşmayı hiç de istemeyen tanığı aylarca hasta etti (altta).

Aynı zamanda Amerika'da

Amerika'da Washington'da Whidby Island'da oturan bir kadın Ekim 1963'te silindir şeklinde bir uçandairede 3 yaratık gördü. Bunlardan bir tanesi yandan çıkarak kadına yaklaştı.

Gri renkli tek parça giysisinin yalnızca gözleri için bir açıklığı vardı. Fakat gözleri görünmüyordu. Yaratık aynı sakin haliyle gemisine geri döndü.

Bir ay sonra İngiltere'de

Bir ay kadar sonra 16 Kasım 1963'te, İngiltere'de 2 genç adam kız arkadaşlarıyla birlikte Paltwood'daki Sandling parkının yakınlarında yürüyordu. Birden 80 metre kadar ilerde, parlak bir yıldızın alçaldığını, indiğini ve ağaçların arasına girdiğini gördüler.

Altın renkli, oval biçiminde bir uçandaireydi bu. Birdenbire insan boyutlarında bir yaratık dışarı çıktı. Ayaklarını sürüyerek onlara doğru ilerlemeye başladı. Biçimini iyice seçtiklerinde siyah ve başsız olduğunu ve yarasa gibi kanatları bulunduğunu gördüler. 4'ü de paniğe kapılarak kaçtı...

Bitmedi

Uçandairelerden çıkan yaratıkların hikâyesi bitmedi. Ele alınıp incelenebilecek daha birçok olay var.

Bu olayları gündemde tutmak ve bilinmeyen gerçeğin üzerine gitmek gerekiyor. Ne olur, ne olmaz...

Başka gezegenlerde hayat. Sayfa: 241'de.